

ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Για την πολιτική συγκυρία, τα κινήματα, την αριστερά

Αποφάσεις της 2ης Πανελλαδικής Συνάντησης (2-3/4/16)

Πραγματοποιήθηκε η 2η πανελλαδική συνάντηση της Αριστερής Ριζοσπαστικής Κίνησης (ΑΡΚ) στις 2-3 Απριλίου 2016.

Ο διάλογος που αναπτύχθηκε κατά τη διάρκεια του διημέρου, επικεντρώθηκε γύρω από τα φυσιογνωμικά στοιχεία και τα προγραμματικά σημεία της ΑΡΚ, την αποτίμηση της συγκυρίας και την σχέση της ΑΡΚ με τα κινήματα, την σχέση της με την Λαϊκή Ενότητα αλλά και με τις άλλες οργανώσεις της Αριστεράς καθώς και τα ζητήματα που αφορούν τη συγκρότηση ενός μετωπικού φορέα.

Ωστόσο ο απώτερος στόχος του διαλόγου που διεξήχθη στην διήμερη πανελλαδική συνάντηση μας είναι να συμβάλει η ΑΡΚ στις διεργασίες που εξελίσσονται στην Αριστερά, στο χτίσιμο εκείνου του πολιτικού υποκειμένου που θα βάλει φρένο στις επιθέσεις της άρχουσας τάξης, στην αναζήτηση του τρόπου συντονισμού της με τις άλλες οργανώσεις της αριστεράς, στην πυροδότηση κινηματικών διαδικασιών, στην επεξεργασία ενός προγράμματος μεταβατικών διεκδικήσεων που θα δείχνει ότι μπορεί να υπάρξει εναλλακτικός δρόμος και τέλος να συμβάλει στο ζήτημα της εσωτερικής δημοκρατίας ως ουσιαστική και συγκροτησιακή αρχή της Αριστεράς.

Οι αποφάσεις της 2ης πανελλαδικής συνάντησης της ΑΡΚ είναι οι παρακάτω:

- 1. Η φυσιογνωμία και το πρόγραμμα της Αριστερής Ριζοσπαστικής Κίνησης**
- 2. Για την ανάπτυξη των κινήματων: Συγκυρία, συμμετοχή, δυναμικές.**
- 3. Για τη συμμετοχή της ΑΡΚ στη ΛΑ.Ε. και το Αριστερό Μέτωπο**
- 4. Πρόταση της ΑΡΚ για τη δημοκρατική λειτουργία της ΛΑ.Ε και τη συλλογική ηγεσία**

Φυσιογνωμία και πρόγραμμα της ΑΡΚ

Εισαγωγή

Στην πορεία της ανασύνθεσης της ριζοσπαστικής Αριστεράς, μετά από τη ραγδαία μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ σε ένα κόμμα που εντάσσεται πλέον στο κυρίαρχο νεοφιλελεύθερο υπόδειγμα πολιτικής, τίθεται το εξής κεντρικό ερώτημα: αν και κατά πόσο η συστημική κρίση, που παίρνει τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του Μνημονίου στη χώρα μας, προσλαμβάνεται από τα λαϊκά στρώματα στο πλαίσιο της αντίθεσης Μνημόνιο-Αντιμνημόνιο ή η αντίθεση αυτή έχει μετατοπιστεί σε έναν άλλο άξονα. Δηλαδή, ενώ είχε διαμορφωθεί η παραπάνω ως η κυρίαρχη αντίθεση στη βάση της οποίας ο ΣΥΡΙΖΑ είχε δομήσει τις ταξικές και κοινωνικές του συμμαχίες με κορύφωση το ΟΧΙ, κατά πόσο το Μνημόνιο –Αντιμνημόνιο ακόμα ισχύει παρά τη στροφή του ΣΥΡΙΖΑ. Είναι θέμα εκτίμησης το αν η ενοποιητική αυτή αντίθεση παραμένει και προς το παρόν δεν εκφράζεται παρά τις κινητοποιήσεις που γίνονται (αγρότες, επιστήμονες κλπ.) ή έχει αναιρεθεί μέσα από την ευρύτατη αποδοχή ενός «ρεαλισμού» που υπαγορεύει την παραμονή στο καθεστώς υποτέλειας και αέναης λιτότητας με την προσμονή «καλύτερων ημερών». Εάν θεωρήσουμε όμως ότι ο άξονας έχει μετατοπιστεί σε κάτι άλλο υπάρχει κάτι σήμερα που ενοποιεί τα λαϊκά στρώματα που πλήττονται ;

Παρά το γεγονός ότι οι αγώνες του τελευταίου διαστήματος, κυρίως απέναντι στην νέα ασφαλιστική μεταρρύθμιση, αντικειμενικά στρέφονται ενάντια σε μέτρα που απορρέουν από το 3^ο μνημόνιο και υπό αυτή την έννοια είναι αντιμνημονιακοί, η απλή επίκληση του «Αντιμνημονίου» δεν θα μπορέσει να συσπειρώσει τα λαϊκά στρώματα σε ένα νέο ηγεμονικό πολιτικό σχέδιο. Θα πρέπει εδώ να είμαστε καθαροί: Είναι σαφές ότι η εγκατάλειψη του διπόλου «Μνημόνιο-Αντιμνημόνιο» από τον ΣΥΡΙΖΑ, σηματοδοτεί την εμπέδωση της «ρεαλιστικής» στροφής του, και άρα την υπαγωγή του λόγου του στον κυρίαρχο λόγο, όπως διαφάνηκε και από την απόκρυψη του όρου «Μνημόνιο» ήδη από την προεκλογική περίοδο. Για μας επομένως σημασία έχει και καθήκον είναι, να εντοπίσουμε και να καταγγείλουμε με την πολιτική μας την καταστροφική γιγαντιαία αναδιανομή του εισοδήματος που εξελίσσεται στη χώρα μας με την τριτοκοσμική απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων εις βάρος του κόσμου της εργασίας, μία κατάσταση που ενέχει τον κίνδυνο της πλήρους διάλυσης της πολιτικής εκπροσώπησης, αστικής και μη αστικής. Η μετατροπή της Ελλάδας σε χώρα που θα διατρέχεται από ζώνες κοινωνικού αποκλεισμού της μεγάλης μάζας των λαϊκών στρωμάτων προβάλλει πια ως άμεση συνέπεια των παραπάνω μνημονιακών πολιτικών.

Αντιλαμβανόμαστε, επίσης, τη μεγάλη ηθική και πολιτικο-συμβολική σημασία της αντίθεσης «Μνημόνιο -Αντιμνημόνιο» για τα λαϊκά στρώματα όπως αποτυπώθηκε και στο μεγαλειώδες ΟΧΙ του δημοψηφίσματος. Την ίδια στιγμή όμως η τρομακτική πυκνότητα του ιστορικού χρόνου έχει κρύψει, χωρίς να έχει κλείσει, το σαφές ρήγμα του δημοψηφίσματος. Η εμπειρία και τα συμπεράσματα της «διαπραγμάτευσης» δημιουργούν νέα ερωτήματα, εφόσον οι περισσότεροι/ες πλέον καταλαβαίνουν ότι η ακύρωση των μνημονίων θα συνοδεύεται από ευρύτερες συγκρούσεις. Για να αποτραπεί επομένως ο κίνδυνος πλήρους εδραίωσης της μνημονιακής κανονικότητας, δεν αρκεί μόνο ένα «επαρκές» κυβερνητικό πρόγραμμα, αλλά απαιτείται μια διαδικασία σύγκρουσης που αναγκαστικά ενέχει στοιχεία σοσιαλιστικού μετασχηματισμού. Επομένως η αντίθεση «Μνημόνιο /Αντιμνημόνιο» παραμένει, αλλά μετασχηματίζεται σε καινούριες μορφές που ήδη συμπυκνώνονται στο δίπολο «υπάρχει /δεν υπάρχει εναλλακτική». Εναλλακτική που, αν ο κόσμος δεν τη δει, δεν θα συσπειρωθεί ξανά σε πολιτικό σχέδιο ανατροπής, ακόμα και αν συμμετέχει σε επιμέρους κινητοποιήσεις. Το νέο αυτό δίπολο θέτει επομένως πιο σύνθετα καθήκοντα, για την εκπόνηση του σχεδίου αυτής της εναλλακτικής, τμήμα μόνο του οποίου είναι η νομισματική ανεξαρτησία, η έξοδος από την Ευρωζώνη και η σύγκρουση με την Ευρωπαϊκή Ένωση. Την ίδια στιγμή, μας αναγκάζει να εγκαταλείψουμε ευκολότερα σχήματα οριζόντιων κοινωνικών συμμαχιών όλων όσων τοποθετούνταν μέχρι πρότινος στο «Αντιμνημόνιο» και να δούμε μέσα από τις ταξικές προτεραιότητες εντός του πληττόμενου τμήματος της κοινωνίας τη συγκρότηση ενός νέου «κοινωνικού μπλοκ» της ρήξης. Για αυτήν τη στρατηγική ρήξης με στόχο το σοσιαλισμό πρέπει να εργαστούμε και να αγωνιστούμε.

1. Φυσιογνωμικά χαρακτηριστικά

Η ΑΡΚ φιλοδοξεί να συμβάλει με την παρουσία της στις διεργασίες που εξελίσσονται στην Αριστερά, μετά και τη σταδιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ σε νεοφιλελεύθερο κόμμα [αντίπαλο στρατόπεδο], στο χτίσιμο εκείνου του πολιτικού υποκειμένου που θα βάλει φρένο στις επιθέσεις της άρχουσας τάξης, που έχουν παροξυνθεί λόγω της «κατάστασης εκτάκτου ανάγκης» η οποία έχει επιβληθεί από τα Μνημόνια στο οικονομικό, πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο στη χώρα μας, και θα υπερασπίσει τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζομένων, της νεολαίας και των λαϊκών στρωμάτων. Η εξέλιξη της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, η αποτύπωσή της στην Ευρώπη και στην Ελλάδα ειδικότερα, η αδυναμία του συστήματος να την αντιμετωπίσει διατυπώνοντας ένα σχέδιο διεξόδου από την κρίση αποδεκτό συνολικά από την κοινωνία (εξού και η ολομέτωπη επίθεσή του στον κόσμο της εργασίας), αλλά και οι απόπειρες του να την εκμεταλλευτεί για να επιβληθεί ως «φυσική» αναγκαιότητα, όλα αυτά θεωρούμε ότι επιβεβαιώνουν τις ιστορικές αναφορές και αναλύσεις της Αριστεράς και του μαρξισμού. Ταυτοχρόνως επικυρώνουν τις αναλύσεις πολλαπλών θεωριών κοινωνικής απελευθέρωσης για τα όρια του καπιταλιστικού συστήματος, την κάθετη ταξικότητα του, τις οριζόντιες αντιθέ-

σεις του (φυλετικές, σεξιστικές, διεύθυνσης / εκτέλεσης, χειρωνακτικής / διανοητικής εργασίας, πολιτισμού / φύσης κλπ) και επαναφέρουν το αίτημα για την ανατροπή του. Επειδή στη σημερινή συγκυρία η καπιταλιστική κρίση είναι βαθιά δομική, και σε αντίθεση με το τέλος του '70 και το '80, όταν ο νεοφιλελευθερισμός μπορούσε να πείσει ότι εκφράζει το «γενικό καλό», ο αστισμός πλέον δεν έχει πραγματική εναλλακτική, αναδύεται τώρα ένα κενό ηγεμονίας που καλείται η Αριστερά να καλύψει. Επομένως θεωρούμε ως τελικό μας στόχο τη συμμετοχή μας σε όλες εκείνες τις διεργασίες που θα συντείνουν στην ανασύνθεση της ριζοσπαστικής Αριστεράς μέσα από τη δημιουργία ενός πλατιού μετώπου με όλες τις συλλογικότητές της, τις οργανώσεις για τα δικαιώματα και τα απελευθερωτικά κινήματα, με στόχο να ανοίξει ο δρόμος για την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και το πέρασμα στη σοσιαλιστική κοινωνία.

2. Κίνημα

Η ΑΡΚ επιδιώκει να έχει οργανική σχέση με τα κινήματα. Όσοι/ες συμμετέχουμε στην ΑΡΚ:

- Επιδιώκουμε όχι μόνο τη συμμετοχή μας αλλά και την πυροδότηση κινηματικών διαδικασιών. Είμαστε παρόντες/παρούσες στις κινητοποιήσεις του εργατικού και του νεολαιίστικου κινήματος, αλλά και των ευρύτερων κοινωνικών κινήματων. Θέλουμε όχι απλά να συμμετέχουμε αλλά να συμβάλλουμε οι ίδιοι/ες στην παραγωγή κινηματικών διαδικασιών μέσα αφενός από την προσπάθεια μαζικοποίησής τους και αφετέρου από την κατάθεση προτάσεων που λειτουργούν προωθητικά, σε πολιτικό και σε οργανωτικό-κινηματικό επίπεδο.
- Θεωρούμε αναπόσπαστο κομμάτι της ταυτότητάς μας τη συμμετοχή, πέρα από το εργατικό και το νεολαιίστικο κίνημα, στο αντιφασιστικό, περιβαλλοντικό, μεταναστευτικό/προσφυγικό, αγροτικό, γυναικείο κίνημα, στο φεμινιστικό, στο LGBT, στο κίνημα για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα, στα κινήματα αλληλεγγύης και στις τοπικές και περιφερειακές κινητοποιήσεις.
- Επιδιώκουμε τη μεγαλύτερη δυνατή ενότητα των δυνάμεων της Αριστεράς σε κάθε κινηματική διαδικασία. Σεβόμαστε και υπερασπιζόμαστε τις ίδιες τις δημοκρατικές διαδικασίες κάθε κινήματος. Είμαστε ενάντια στις λογικές καπελώματος και πατροναρίσματος και θεωρούμε ότι σε κάθε κινηματική διαδικασία το ίδιο το μαζικό κίνημα πρέπει να ελέγχει πραγματικά τις διαδικασίες του, τις αποφάσεις του, την πορεία του αγώνα του, τις καμπές και τις εξάρσεις του και να μεριμνά για τη συνέχεια και τη διάρκεια των αιτημάτων του. Η κοινωνία που επιζητούμε είναι η πολιτική κοινωνία των δικαιωμάτων και όχι των επιλογών του δήθεν ελεύθερου ατόμου του νεοφιλελευθερισμού.

3. Διεθνισμός

Η ΑΡΚ επιδιώκει να είναι μια κατεξοχήν διεθνιστική οργάνωση της Αριστεράς. Ο διεθνισμός είναι συγκροτησιακή αρχή για την συλλογικότητα μας. Όμως, οφείλουμε να διαφοροποιήσουμε το δικό μας διεθνισμό τόσο από τα εύκολα συνθήματα της αριστερής ιστορίας, όσο και από τον κοσμοπολιτισμό της διεθνούς αστικής τάξης. Οφείλουμε επίσης να διαφοροποιηθούμε και από έναν αβασάνιστο, συνθηματολογικό και τελικά σοσιαφιλελεύθερο ευρωπαϊσμό. Για μας ο διεθνισμός είναι μια απάντηση στην ιδεολογική έγκλιση του έθνους-κράτους μέσω της φαντασιακής κατασκευής της κοινής καταγωγής. Δεν πιστεύουμε στους εθνικούς μύθους και στις «μαγγανείες» των εθνικών συμβόλων, παρότι τόσο ο ταξικός αγώνας, όσο και η πολιτική κοινωνία με τους θεσμούς της έχουν σταθερό σημείο αναφοράς το κράτος ως τη συμπύκνωση ταξικών σχέσεων και συσχετισμών. Επιπρόσθετα, η λαϊκή κυριαρχία και η δημοκρατία δεν μπορούν να υπάρξουν αν δεν είναι οργανωμένες στο επίπεδο του κράτους και από εκεί εξαπλώνονται και σε άλλα επίπεδα. Ο διεθνισμός μας είναι η αναζήτηση των κοινών συμφερόντων και η επιδίωξη κοινής πάλης των εργαζόμενων και λαϊκών τάξεων, κυρίως στην Ευρώπη, στην ευρύτερη γεωπολιτική περιοχή όπου ανήκουμε, αλλά και παγκόσμια. Ο διεθνισμός μας είναι ένα μόνιμο και σταθερό πλαίσιο αμφισβήτησης των ταξικών συμφερόντων των ευρωπαϊκών ελίτ και των πολιτικών τους. Επιδιώκουμε να είναι ένα διαρκές κάλεσμα στις εργαζόμενες τάξεις της Ευρώπης και τις άλλες κοινωνικές δυνάμεις για μια πανευρωπαϊκή οργάνωση και συντονισμό των αντιστάσεων αλλά και των στόχων της πάλης μας. Την ίδια οργάνωση των συμφερόντων των υποτελών τάξεων, πέρα από εθνικούς, φυλετικούς, έμφυλους, πολιτισμικούς και άλλους διαχωρισμούς επιδιώκουμε και στο εσωτερικό της χώρας.

4. Δημοκρατία

Για εμάς το ζήτημα της εσωτερικής δημοκρατίας στις οργανώσεις του κινήματος (συνδικαλιστικές, πολιτικές και άλλες) δεν είναι ένα τυπικό ζήτημα, αλλά ουσίας και ζωτικής σημασίας. Σε κάθε πολιτικό ή άλλο σχηματισμό η βάση πρέπει να ελέγχει την ηγεσία, τις αποφάσεις και την πορεία του σχηματισμού αυτού. Η εμπειρία του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και των παραδοσιακών κομμάτων της Αριστεράς στην Ελλάδα, μας έχει δείξει ότι η υποτίμηση του κόσμου της Αριστεράς μέσα από την έλλειψη δημοκρατικών διαδικασιών έχει οδηγήσει στις μεγαλύτερες προδοσίες. Πιο πρόσφατα, στην περίπτωση του ΣΥΡΙΖΑ αυτό έγινε με την υφαρπαγή του κόμματος ως εργαλείου λαϊκής εκπροσώπησης και ηγεμονίας και στην μετατροπή του σε ένα απλό συνδιαχειριστικό μόρφωμα, ενώ την κεντρική πολιτική αποφασίζουν και διαχειρίζονται κέντρα εξουσίας που υπάρχουν ερήμην των μελών. Επειδή πιστεύουμε ότι η δύναμη της Αριστεράς, πέρα από τις θέσεις της και τη μορφή της οργάνωσής της, είναι το ίδιο το ανθρώπινο δυναμικό της, θεω-

ρούμε ότι αυτό μπορεί να αξιοποιηθεί μόνο μέσα από την πλήρη δημοκρατική εσωτερική λειτουργία. Η ΑΡΚ, για τη διασφάλιση των εσωτερικών της διαδικασιών αλλά και για τους πολιτικούς ή κινηματικούς σχηματισμούς στους οποίους μετέχει επιδιώκει:

- Δημοκρατία σε επίπεδο βάσης: ανοικτές και δημοκρατικές διαδικασίες σε συντροφικό κλίμα και με σεβασμό και πλήρη δικαιώματα έκφρασης στη μειοψηφική άποψη.
- Δημοκρατικά συντονιστικά, εκλεγμένα από τη βάση.
- Ανακλιπτότητα σε όλα τα όργανα
- Την αποτροπή δημιουργίας ανεξέλεγκτων οργάνων και ηγεσιών, ανεξέλεγκτων επικεφαλής και ηγετών – βοναπαρτών, αλλά και την ακύρωση του διαχωρισμού χειρωνακτικής και πνευματικής εργασίας εντός οποιασδήποτε συλλογικότητας.

5. Σχέση με άλλες οργανώσεις

Η ΑΡΚ επιδιώκει τον όσο πιο στενό συντονισμό με άλλες οργανώσεις της Αριστεράς από οποιοδήποτε πολιτικό φορέα και αν προέρχονται, τόσο για τα ζητήματα που αφορούν σε επιμέρους πολιτικές συμμαχίες, όσο και στο επίπεδο της κινηματικής της παρέμβασης. Θεωρούμε ότι ήδη έχουμε συμβάλει στην ύπαρξη σημαντικών τέτοιων κινηματικών παρακαταθηκών με πιο σημαντική τη δημιουργία, συγκρότηση και δράση του Αντιφασιστικού Συντονισμού Αθήνας- Πειραιά. Το μοντέλο τέτοιων συνεργασιών είναι αυτό που θέλουμε να ακολουθήσουμε το επόμενο διάστημα είτε για τη συγκρότηση κεντρικών πρωτοβουλιών, είτε για τοπικά ή επιμέρους ζητήματα.

6. Σχέσεις Κόμματος – Κράτους

Για τους μαρξιστές το κράτος είχε πάντα ξεκάθαρα ταξικά χαρακτηριστικά, αναπτύχθηκε σταδιακά μέσα από την εξέλιξη της ταξικής κοινωνίας και θα απονεκρώνεται καθώς θα εξαλείφεται η ταξική κοινωνία - όπως αναλύει ο Ένγκελς στο έργο του «Η Καταγωγή της Οικογένειας, της Ατομικής Ιδιοκτησίας και του Κράτους». Ο Λένιν προχώρησε την ανάλυση ένα βήμα παραπέρα (στο «Κράτος κι Επανάσταση») εξηγώντας τα πρακτικά βήματα που χρειάζονται ώστε το κράτος σε συνθήκες εργατικής εξουσίας να ελέγχεται δημοκρατικά, να υπηρετεί πραγματικά την κοινωνία και να εξαλείφεται σταδιακά αντί να παίρνει τις τερατώδεις διαστάσεις που πήρε επί Σταλινισμού. Κατά το Νίκο Πουλαντζά το κράτος, όπως και το κεφάλαιο, πρέπει να θεωρείται ως σχέση, “ακριβέστερα ως η υλική συμπύκνωση ενός συσχετισμού δυνάμεων ανάμεσα σε τάξεις και μερίδες τάξεων, έτσι όπως αυτός εκφράζεται, πάντοτε με ειδικό τρόπο, μέσα

στο Κράτος.”

Η κρίση των αστικών κομμάτων, κρίση αντιπροσώπευσης, αρχίζει να εκδηλώνεται μετά το 1980 και επηρεάζει τα αριστερά κόμματα τα οποία τείνουν να αντιγράφουν μορφές αστικών κομμάτων, συνήθως όταν μετέχουν ή διεκδικούν να μετάσχουν στην εξουσία. Αναπαράγονται επομένως ως ιεραρχικά δομημένοι μηχανισμοί αντιπολιτευτικής εξουσίας, με περιορισμένη εσωτερική δημοκρατία στη λήψη αποφάσεων και πλουραλισμό απόψεων στο εσωτερικό τους. Η συρρίκνωση της μαζικότητας και συμμετοχής και στα αριστερά κόμματα επίσης είναι αποτέλεσμα της κατίσχυσης του νεοφιλελευθερισμού που εξασφαλίζει, από το 1980, τη λαϊκή συναίνεση μέσω της αγοράς που διαμορφώνει το κυρίαρχο πρότυπο του πολίτη ως καταναλωτή. Επομένως ο πολίτης υποκαθίσταται ως πολιτική υπόσταση από την ταυτότητα του καταναλωτή και απαξιώνει τη συμμετοχή του σε κάθε μορφή κοινωνικού και πολιτικού θεσμού. Ακόμα και αν στην καλύτερη περίπτωση ενεργοποιείται σε επιμέρους κινήματα «ταυτότητας», αδυνατεί να αμφισβητήσει στην ολότητά της την αστική κυριαρχία. Άρα τίθεται με επιτακτικό τρόπο το ζήτημα του πώς συγκροτείται σήμερα ένα ριζοσπαστικό αλλά και μαζικό κόμμα της Αριστεράς ικανό να προσελκύσει πλατιά λαϊκά στρώματα προσφέροντάς τους τη χαρά της γόνιμης συμμετοχής στη διαδικασία λήψης των αποφάσεων και της χάραξης πολιτικής, κάτι που θα λειτουργούσε ως το αντιπαράδειγμα της καταναλωτικής απόλαυσης.

Το παράδειγμα του ΣΥΡΙΖΑ με την πρόσφατη ενσωμάτωσή του στο νεοφιλελεύθερο ευρωπαϊκό σχέδιο της λιτότητας, είναι σε μεγάλο βαθμό αποτέλεσμα της αναπαραγωγής του αστικού τρόπου λειτουργίας του μέσα σε ένα κόμμα καρτέλ από την αντιπολιτευτική περίοδο, και ειδικά από το 2013. Όπως τα αστικά κόμματα έτσι και ο ΣΥΡΙΖΑ χαρακτηρίζεται από συγκεντρωτισμό που όμως συνυπάρχει με μία συναίνεση σε επίπεδο τασικών εκπροσωπήσεων, αρχηγισμό, έμφαση στην τηλεοπτική επικοινωνία, υποκατάσταση των οργάνων του κόμματος από το Κοινοβούλιο ως το κέντρο εξουσίας της ομάδας πέριξ του αρχηγού και την τεχνοκρατική νομιμοποίηση των αποφάσεων. Το τέλος του ΣΥΡΙΖΑ ως αριστερού κόμματος και η μετατροπή του σε καθεστωτικό επιτελέστηκε με την ολοκληρωτική του αφομοίωση από το κράτος

Η «κρατικοποίηση» του κόμματος και μάλιστα ενός αριστερού κόμματος είναι η αφαίρεση ενός πολύτιμου εργαλείου από το οπλοστάσιο των εργαζόμενων τάξεων, εφόσον το νεοφιλελεύθερο πολιτικό σύστημα δεν επιχειρεί μόνο να αφαιρέσει εισόδημα από αυτές αλλά και μορφές πολιτικής οργάνωσης. Το αριστερό κόμμα είναι η αντίπαλη μορφή στο κράτος, τον ισχυρό πόλο της σχέσης και την κατεξοχήν μορφή οργάνωσης της αστικής πολιτικής. Ως εκ τούτου η έμφαση της αριστερής, αντικαπιταλιστικής πολιτικής θα πρέπει να είναι στο δημόσιο χαρακτήρα της πολιτικής και του κράτους, δηλ. στη διαπερατότητα του κράτους από τις ανάγκες και τα συμφέροντα των εργαζόμενων τάξεων.

Όσον αφορά το ίδιο το αριστερό κόμμα και τις άμυνες του απέναντι στην «κρατικοποίηση» του, αναφέρουμε τους εξής άξονες - δίπολα: Στη συλλογική ηγεσία και όχι στον ηγέτη, στην εσωτερική δημοκρατία και όχι στην κεντρική συνεννόηση τάσεων, στο σπάσιμο του εσωτερικού καταμερισμού εργασίας και του διαχωρισμού χειρωνακτικής – πνευματικής εργασίας και όχι σε μια στείρα και επιλεκτική πολιτική στελεχών, στην οργάνωση του κόμματος ως συλλογικού διανοούμενου των εργαζόμενων τάξεων και όχι ως επιτελείο για τις ανάγκες της ηγεσίας, στην έμφαση στα κινήματα και όχι στα οργανωμένα συμφέροντα των ομάδων πίεσης (λόμπι). Οι επιμέρους συνελεύσεις που δομούνται στη βάση του κοινωνικού χώρου και του πεδίου κοινωνικής δράσης των μελών αποτελούν τα βασικά κύτταρά του. Η εκάστοτε πολιτική διαμορφώνεται πρωτογενώς σ' αυτές τις συνελεύσεις και η τελική διατύπωσή της ολοκληρώνεται σε ανώτερα όργανα που είναι εκτελεστικά. «Ενδιάμεσα όργανα» (περιφερειακές ή θεματικές επιτροπές, συνελεύσεις συντονισμού κ.λπ.) δημιουργούνται σταδιακά, σύμφωνα με τις ανάγκες και τις πρωτοβουλίες που προκύπτουν από την κοινωνική δράση των μελών και δεν έχουν απαραίτητα μόνιμο χαρακτήρα. Βασική προϋπόθεση για όλα τα μέλη του αριστερού κόμματος που επιδιώκουμε αποτελεί η ένταξη στα κινήματα και τους φορείς που εκδηλώνεται η πολιτική και κοινωνική δράση. Η πολιτική ηγεσία προκύπτει από τις διαδικασίες του κόμματος, είναι συλλογική και δεν ταυτίζεται από τις κοινοβουλευτικές κατά το σύνταγμα υποχρεώσεις ορισμού αρχηγού. Οι περαιτέρω επεξεργασίες αυτών των αξόνων είναι απαραίτητες τόσο για την πολιτική θεωρία μας, όσο και για τα φυσιογνωμικά χαρακτηριστικά μας.

7. Προγραμματικά σημεία

Αυτή την περίοδο ο βασικός φορέας και εκφραστής του ΤΙΝΑ είναι ο ΣΥΡΙΖΑ. Η ΑΡΚ αρνείται αυτή την αφήγηση και επιδιώκει να συμμετέχει στη συζήτηση για τους δρόμους που οδηγούν έξω από τα μνημόνια, από τις πολιτικές σκληρής λιτότητας, εν ολίγοις αυτό που συμβαίνει στην ελληνική κοινωνία εδώ και 6 χρόνια. Θεωρούμε ότι η περίοδος της «διαπραγμάτευσης» του ΣΥΡΙΖΑ, η περίοδος του δημοψηφίσματος, ο πόλεμος που δέχτηκε η ελληνική κοινωνία από το κλείσιμο των τραπεζών, από τα ΜΜΕ και από τους επίσημους «θεσμούς» της ευρωπαϊκής άρχουσας τάξης, έχουν οδηγήσει σε ασφαλή συμπεράσματα για το ρόλο και τα όρια της συνύπαρξης μέσα στην ΕΕ, για το ρόλο του εγχώριου κατεστημένου, όπως και της ελληνικής αστικής τάξης και των στηριγμάτων της. Και στη βάση αυτών των συμπερασμάτων είναι που η ΑΡΚ υιοθετεί ένα πρόγραμμα μεταβατικών διεκδικήσεων που δείχνει τον εναλλακτικό δρόμο που θα μπορούσε και μπορεί να υπάρξει.

Αυτός περιλαμβάνει καταρχήν και πάνω από όλα την άρνηση πληρωμής του χρέους: διότι είναι αδύνατο να υπάρξει οποιαδήποτε διέξοδος και ανάπτυξη για την ελληνική οικονομία, όσο η ελληνική κοινωνία συνεχίζει να πληρώνει ένα χρέος που εκείνη δεν δημιούργησε. Βέβαια όπως έδειξε η «διαπραγμάτευση» του ΣΥΡΙΖΑ το ζήτημα του χρέους είναι αιτία πολέμου για την ΕΕ και τους δανειστές και ότι μπροστά σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο δεν θα διστάσουν

να πλήξουν την οικονομία, να αποσταθεροποιήσουν το πολίτευμα με εργαλείο την επιδείνωση του βιοτικού επιπέδου των λαϊκών τάξεων και να πάρουν όλα αυτά τα μέτρα οικονομικής ασφυξίας που θα εξωθήσουν την ελληνική κυβέρνηση να εγκαταλείψει το ευρώ και την ΕΕ. Ποια πρέπει να είναι η απάντηση σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο;

Αναγκαστικά μια πραγματική κυβέρνηση της Αριστεράς θα πρέπει να απαντήσει με την εθνικοποίηση ολόκληρου του τραπεζικού συστήματος, την επιβολή ελέγχων στην κίνηση κεφαλαίων και τον έλεγχο του εξωτερικού εμπορίου, ώστε να μην μπορέσει το μεγάλο κεφάλαιο να φυγαδεύσει τα κεφάλαιά του. Στη συνέχεια θα πρέπει να εφαρμόσει μια πλήρη μετάβαση σε δημοσιονομική και νομισματική ανεξαρτησία και να προβεί στην έκδοση εθνικού νομίσματος. Η εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος σημαίνει ότι η ιδιοκτησία των τραπεζών περνά στα χέρια της κοινωνίας και τον έλεγχό του έχει η Κεντρική Τράπεζα της Ελλάδας και όχι η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, όπως γίνεται τώρα. Με αυτόν τον τρόπο εξασφαλίζονται οι λαϊκές καταθέσεις και αυτό, σε συνδυασμό με τη νομισματική ανεξαρτησία, θέτει τις βάσεις για τη χρηματοδότηση του παραγωγικού μετασχηματισμού της ελληνικής οικονομίας. Όλα αυτά προϋποθέτουν την πολιτική θέληση για την αναδιανομή εισοδήματος και πολιτικής ισχύος.

Πέρα όμως από την αλλαγή του γενικού μακροοικονομικού πλαισίου και την άσκηση μιας νέας πολιτικής επανελέγχου των βασικών σημείων του οικονομικού συστήματος χρειαζόμαστε και μια πολιτική αμφισβήτησης της οικονομικής εξουσίας του εργοδότη στο επίπεδο της επιχείρησης. Δεν αρκεί η επαναφορά των συλλογικών διαπραγματεύσεων. Απαιτείται επιπλέον η καταπολέμηση της μαύρης εργασίας, η αναβάθμιση των επιθεωρήσεων εργασίας, η δραστική μείωση της ευέλικτης απασχόλησης, η ίδρυση πρωτοβάθμιων σωματείων και ομοσπονδιών, η συμμαχία των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα με το δημοσιουπαλληλικό κίνημα πρώτης γραμμής (δάσκαλοι, καθηγητές, γιατροί, νοσηλευτικό προσωπικό, εργαζόμενοι στις δομές κοινωνικής πρόνοιας και αλληλεγγύης, κλπ.). Τέλος, απαιτείται η εξάπλωση των νέων παραγωγικών υποκειμένων συνεταιριστικής και κοινωνικής οικονομίας, ένα νέο μοντέλο οικονομικής δραστηριότητας σε μικρές, αποκεντρωμένες μονάδες, με πλήρη σεβασμό στο περιβάλλον, τις ωφέλιμες και επιλεγμένες νέες τεχνολογίες, την πράσινη ενέργεια, τη βιολογική γεωργία και την οικολογική ανασυγκρότηση της υπαίθρου.

Αυτά τα μέτρα τα οποία συνομολογούν σε μεγάλο βαθμό αρκετά τμήματα της Αριστεράς, δεν είναι ικανά από μόνα τους και δεν εξασφαλίζουν ένα καλύτερο μέλλον ή πολύ περισσότερο μια έξοδο από την κρίση. Μια πραγματικά αριστερή κυβέρνηση που θα δοκιμάσει να εφαρμόσει μέτρα όπως τα παραπάνω θα βρει απέναντί της όχι μόνο την ΕΕ αλλά και σύσσωμη την εγχώρια άρχουσα τάξη της οποίας τα συμφέροντα είναι άρρηκτα δεμένα με το ευρώ και το μεγάλο ευρωπαϊκό κεφάλαιο. Όλα αυτά τα επιτελεία θα στραφούν εναντίον της, επιδιώκοντας το σαμποτάζ στην οικονομία και την ανατροπή της με κάθε μέσο.

Στη πιθανότητα ενός τέτοιου σαμποτάζ η απάντηση που μπορεί να δοθεί από μια αριστερή

κυβέρνηση που αμύνεται στην επίθεση του ευρωπαϊκού και εγχώριου κεφαλαίου είναι μέτρα όπως η εθνικοποίηση στρατηγικών τομέων της οικονομίας, η ανάπτυξη ενός σχεδίου παραγωγικού μετασχηματισμού, η εθνικοποίηση των δημόσιων αγαθών και πλουτοπαραγωγικών πόρων και ο εκδημοκρατισμός της διαδικασίας παραγωγής μέσα από την εφαρμογή του εργατικού ελέγχου και διαχείρισης στην οικονομία.

Αυτά θα οχυρώσουν την οικονομία απέναντι στις επιθέσεις του εγχώριου και ξένου κεφαλαίου. Είναι όμως κατανοητό ότι μια χώρα που αντιμετωπίζει ένα εχθρικό καπιταλιστικό περίγυρο δεν μπορεί να επιβιώσει για πολύ και να διασφαλίσει την ευημερία, την πραγματική δημοκρατία και εξουσία των λαϊκών στρωμάτων. Σε μια τέτοια προοπτική ο Διεθνισμός είναι απαραίτητος, με την έννοια της αλληλεγγύης και της κοινής πάλης για κοινούς στόχους με τους άλλους λαούς της Ευρώπης και διεθνώς. Η εμπειρία των 250 διαδηλώσεων υπέρ της πάλης των Ελλήνων εργαζομένων τη βδομάδα του Δημοψηφίσματος αποδεικνύει πως ο «διεθνισμός» δεν είναι απλά «ωραία λόγια». Οι εργαζόμενοι διεθνώς κατανοούν, έστω ενστικτωδώς (αφού δεν έχουμε στη σημερινή εποχή μαζικά αριστερά κόμματα με πραγματικά ανατρεπτικό λόγο) τα κοινά ταξικά τους συμφέροντα, είναι έτοιμοι να δείξουν την αλληλεγγύη τους όποτε κληθούν και να αντλήσουν πολιτικά συμπεράσματα από κοινές εμπειρίες. Αυτό έδειξε η εμφάνιση του Ποδέμος σαν αποτέλεσμα των κραδασμών που προκάλεσε ο αρχικά ριζοσπαστικός ΣΥΡΙΖΑ, όπως τα κινήματα των Αγανακτισμένων και των Πλατειών που πέρασαν με εξαιρετική ταχύτητα από τη μια χώρα στην άλλη και από τη μια ήπειρο στην άλλη.

8. Προσφυγικό

Μαζί με την παγκόσμια οικονομική κρίση, τεραστίου μεγέθους ζήτημα είναι οι προσφυγικές ροές. Πρόκειται για ένα πρόβλημα όπου οι απαντήσεις δεν είναι εύκολες. Ο πόλεμος και οι ιμπεριαλιστικές – νατοϊκές τακτικές, η δικτατορική φύση κάποιων καθεστώτων, ο φανατικός και μισαλλόδοξος χαρακτήρας κάποιων νέων κρατικών μορφωμάτων που εμφανίστηκαν ως αντίδραση στη κατάρρευση των επίσημων κοσμικών κρατών της Μέσης Ανατολής, αλλά ακόμα και ο ρατσισμός και ο νεοφιλελευθερισμός της Δύσης γενικότερα και της Ευρώπης ειδικότερα έχουν δημιουργήσει πολλαπλά αδιέξοδα. Για μας το θέμα του προσφυγικού δεν μπορεί να υποβιβαστεί σε μια απλή διαχείριση πληθυσμιακών ροών. Η «Ευρώπη – Φρούριο» είναι μια πολιτική πρακτική δεκαετιών που απέτυχε εγκληματώντας. Δεν δεχόμαστε το νέο ρόλο του ΝΑΤΟ στη περιοχή που είναι η αναχαίτιση των προσφύγων και η επαναπροώθηση τους. Είμαστε υπέρ της αποδέσμευσης της χώρας από το ΝΑΤΟ. Δεν επιθυμούμε νέα στρατόπεδα συγκέντρωσης μετονομαζόμενα σε Hot Spots. Είμαστε εναντίον της στρατιωτικοποίησης της υποδοχής των πληθυσμιακών ρευμάτων. Η πρόσφατη πολιτική της ΕΕ είναι απροσημάτιστη πολιτική επαναπροώθησης που αδιαφορεί για τη ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων καθώς και για τους χιλιάδες πνιγμούς. Είναι μια πολιτική που παραβιάζει τη

Συμφωνία της Γενεύης του 1951 και αποτελεί συμπλήρωμα των πολεμικών επιχειρήσεων. Ο πόλεμος πρέπει να σταματήσει, η δημοκρατία πρέπει να νικήσει, οι κοινωνίες της εμπόλεμης περιοχής πρέπει να ανασυσταθούν. Μέχρι τότε όμως, πρέπει να γίνουν κέντρα φιλοξενίας και στην Ελλάδα και στη Τουρκία. Η διαχείριση των προσφυγικών ροών να αποστρατιωτικοποιηθεί. Τα Βαλκάνια και η Ευρώπη να ανοίξουν τα σύνορά τους και οι πρόσφυγες να κατανεμηθούν αναλογικά του πληθυσμού. Θα αγωνιστούμε να πέσει η «Ευρώπη –Φρούριο». Ταυτοχρόνως πρέπει να αναπτύξουμε ένα πλατύ αντιπολεμικό κίνημα οικοδομώντας στην πράξη ένα νέο διεθνισμό με τους ευρωπαϊκούς λαούς και τους λαούς των εμπόλεμων περιοχών της Μέσης Ανατολής.

Ένα πρόγραμμα όπως το πιο πάνω είναι η μοναδική δυνατή απάντηση στην κρίση. Η εφαρμογή του όμως σημαίνει ρήξη με το ίδιο το σύστημα, σε αυτό πρέπει να είμαστε σαφείς, και να δομούμε κοινωνικές συμμαχίες σε αυτήν τη βάση μακριά από κάθε λαϊκισμό που «αλληθωρίζει» προς εκλογικά ακροατήρια. Οποιαδήποτε προσπάθεια να δοθούν λύσεις στην κρίση μέσα στα πλαίσια του συστήματος θα οδηγήσει σε υποταγή όπως αυτή που οδηγήθηκε η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ. Μια Αριστερά που θέλει να είναι συνεπής με τον εαυτό της, κινούμενη σε μια τέτοια κατεύθυνση, ουσιαστικά συνδέει τα άμεσα μεταβατικά αιτήματα, που είναι απαραίτητα για την έξοδο από την κρίση, με το στρατηγικό της στόχο που είναι η ρήξη με τον καπιταλισμό και το πέρασμα στο Σοσιαλισμό. Η σχέση ανάμεσα στα άμεσα αιτήματα πάλης και το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό είναι μια σχέση ενιαία και διαλεκτική. Το μεταβατικό πρόγραμμα, όπως το ανέπτυξαν οι κλασικοί του μαρξισμού, δεν έχει καμία σχέση με τη «θεωρία των σταδίων», αλλά θέτει ευθέως ζήτημα εργατικής εξουσίας και κοινωνικού μετασχηματισμού. Η Αριστερά που χρειάζεται η εποχή μας πρέπει να απαλλαγεί από τα δύο ιστορικά καρκινώματα που την οδήγησαν σε επανειλημμένες ήττες: αφενός το ρεφορμισμό του σταδιακού και ειρηνικού περάσματος και αφετέρου το σταλινισμό της «θεωρίας των σταδίων», στην οποία το σοσιαλιστικό στάδιο δεν έρχεται ποτέ.

Θα πρέπει να έχουμε στο νου μας πως καμία διαδικασία εκπόνησης του προγράμματος δεν μπορεί να προβλέψει κάθε πιθανή εξέλιξη, πόσο μάλλον όταν καλείται να υλοποιηθεί σε μια συγκρουσιακή διαδικασία. Παρόλα αυτά έχει σημασία, τόσο για λόγους αξιοπιστίας αλλά και, πολύ περισσότερο, για λόγους αποτελεσματικότητας να επιχειρήσουμε να διαμορφώσουμε ένα πρόγραμμα που πέραν των γενικών πολιτικών κατευθυντήριων γραμμών θα απαντάει και σε πολύ βασικά ζητήματα των επί μέρους τομέων που θα προκύψουν από τη διαδικασία της ρήξης. Για να συμβεί αυτό θα πρέπει να συντεθεί πέραν της πολιτικής αντίληψης η επιστημονική γνώση αλλά κυρίως η εμπειρία όσων ζουν από τη δουλειά τους αλλά και των ευρύτερων κοινωνικών πρακτικών και

ειδικά όσων σχετίζονται με την αλληλεγγύη και άνθισαν την περίοδο της κρίσης. Εφόσον καλούμαστε να συγκρουστούμε με τον αστικό συνασπισμό εξουσίας, θα πρέπει να πάρουμε μαθήματα λειτουργώντας όμως αντίστροφα από τους αντιπάλους μας. Αυτοί βρίσκουν λύσεις στα προβλήματά τους χρησιμοποιώντας τις έτοιμες διοικητικές και οικονομικές δομές (κυρίως δηλαδή το κράτος και τις επιχειρήσεις). Εμείς θα πρέπει να κάνουμε το αντίστροφο, διευρύνοντας τα πολιτικά εργαλεία και τις μορφές διαμεσολάβησης αλλά και σύνθεσης του λαϊκού κόσμου, και οργανώνοντας και τα πολιτικά μας υποκείμενα με τρόπο που να μπορούν να ανταπεξέλθουν στις παραπάνω ανάγκες.

Η αυτονομία του πολιτικού υποκειμένου από το κράτος στην οποία αναφερθήκαμε νωρίτερα, δεν πρέπει να συγχέεται με τη διάθεσή του, να ωθήσει την κυβέρνηση της Αριστεράς στη διαρκή διάχυση πολιτικής ισχύος και εξουσιών στους από κάτω, στο ταξικό πλήθος. Επιπλέον, η προώθηση της θέσμησης αυτοκυβερνόμενων δομών ελέγχου της αριστερής κυβέρνησης, από το μπλοκ των δυνάμεων του κοινωνικού ανταγωνισμού, με νέες μορφές αντιπροσώπευσης και λήψης αποφάσεων, θα είναι σημαντική συμβολή στην οργάνωση της ταξικής αντιπαράθεσης με τον συνασπισμό της αστικής εξουσίας και κυριαρχίας.

Ανάπτυξη των κινημάτων Συγκυρία, συμμετοχή, δυναμικές

Η πιθανή μηδενική μείωση του ΑΕΠ το 2016, εφόσον δεν ναυαγήσουν οι συνομιλίες με τους δανειστές και η τουριστική περίοδος προχωρήσει κατά τις αισιόδοξες εκτιμήσεις της κυβέρνησης, πιθανόν να δώσει τη δυνατότητα σε αυτήν να προπαγανδίζει για σταθεροποίηση και αρχή ανάκαμψης. Η ήττα του κόσμου της εργασίας μετά την ένταξη του ΣΥΡΙΖΑ και της κυβέρνησης του στο νεοφιλελεύθερο μνημονιακό προσωπικό ισχυροποιεί την δοξασία ΤΙΝΑ και δίνει την ευκαιρία στην κοινωνικοπολιτική εξουσία να αποπειραθεί την κανονικοποίηση της εκτεταμένης φτωχοποίησης θεσμικά και ιδεολογικά.

1. Στις παρούσες συνθήκες το κυρίαρχο κοινωνικό μπλοκ τείνει να αναδιοργανωθεί με αίτημα την εμπέδωση της κοινωνικής πειθαρχίας για να επιβάλλει σαν φυσική την εντεινόμενη ανισότητα μέσα από την ξενοφοβική-αντιπροσφυγική ρητορεία και την απόπειρα χρήσης όσων προσφύγων εγκατασταθούν στην Ελλάδα ως φτηνή εργατική δύναμη. Η βιοπολιτική συναντιέται με το διαχρονικό αίτημα του νοικοκυρέματος των οικονομικών και τον ακρογωνιαίο λίθο της αστικής ιδεολογίας “η ανισότητα είναι φυσική τάξη πραγμάτων και μόνο έτσι υπάρχει πρόοδος”. Η «παραγωγική ανασυγκρότηση» του ΣΥΡΙΖΑ, ως απάντηση του καπιταλισμού στην κρίση, εξυπηρετείται θαυμάσια από την παραπάνω πολιτική εκφώνηση της παραδοσιακής δεξιάς.
2. Οι από κάτω τάξεις και οι κοινωνικές αντιστάσεις τους προσπαθούν να παράγουν πολιτική χωρίς αυτός ο λόγος να τροφοδοτείται από μαζικά συνδικάτα και να έχει ηγεμονική πολιτική έκφραση-πολιτικό φορέα. Οι νεώτερες γενιές στην πλειοψηφία τους, που πολιτικοποιήθηκαν χωρίς συμμετοχή σε συνδικάτα, σε μεγάλο βαθμό δεν βιώνουν την ταξικότητά τους σαν αίτημα για μια διαφορετική ζωή, χωρίς καταναλωτισμό και ταυτόχρονα με υλική επάρκεια και συλλογικές πρακτικές που να την παράγουν, αλλά σαν προσωπική αδυναμία να καταφέρνουν να ακολουθούν το κυρίαρχο πρότυπο. Η καθοριστική ταξική αντίθεση δεν βιώνεται σαν κυρίαρχη-ο ατομισμός αλλά και ο φόβος της ανεργίας αναστέλλει εκτεταμένα τμήματα του πληθυσμού και η έλλειψη μεγάλης αφήγησης συμβάλλει σε αυτήν την αναστολή. Η προσαρμογή θεωρείται πολύ πιο αποτελεσματικός δρόμος από την ρηξιακή πολιτική.

Στη σημερινή συγκυρία κυριαρχούν δυο βασικά πεδία ανάπτυξης κινημάτων, διακρι-

τά αλλά ταυτόχρονα και αλληλένδετα μεταξύ τους.

A. Τα κινήματα που σχετίζονται και απαντάνε στις εφαρμοζόμενες από το μνημόνιο πολιτικές και

B. Το κίνημα γύρω από το προσφυγικό με τις διαφορετικές μορφές του

3ο Μνημόνιο

Η εφαρμογή του τρίτου μνημονίου, σε όλα τα πεδία στα οποία έχει απαιτηθεί, προχωράει από την μεριά της κυβέρνησης συστηματικά και πειθαρχημένα. Στον προϋπολογισμό του 2016 εκφράζεται απόλυτα το 3ο μνημόνιο με νέα μέτρα 5,7 δις (περικοπή 2,5 δις στις δαπάνες, 3,2 δις νέα έσοδα). Περιλαμβάνει εφαρμοστικούς νόμους που είχαν ψηφιστεί και νέους εφαρμοστικούς νόμους που θα ψηφισθούν (ασφαλιστικό, αναθεώρηση φορολογίας εισοδήματος, μισθολόγιο δημοσίου). Στην 4η ανακεφαλαιοποίηση τραπεζών (νόμος με τη διαδικασία του κατεπείγοντος) που προέκυψε λόγω αύξησης κόκκινων δανείων σε 107 δις και μείωσης των καταθέσεων σε 120 δις (το 2009-2012 έφυγαν 90 δις και τον 12/14 έως capital controls 30 δις)

- το δημόσιο έχασε οριστικά 40 δις από την ανακεφαλαιοποίηση του 2013 η αξία τους σήμερα 500 εκατ.
- στην ανακεφαλαιοποίηση συμμετείχαν μόνο ξένα hedge funds σε τιμές έως και 98% μικρότερες από τις αγοραίες αξίες των μτχ/ αποκλείστηκαν δημόσιο & μικροεπενδυτές
- το ποσοστό του ΤΧΣ πέφτει στο 21% από το 56%
- Από το 14 δις τα 5,4 δις τα έβαλε το ΤΧΣ (μέσω cocos και κοινών μετοχών)

Κόκκινα δάνεια

Σε άμεση σχέση με τα προηγούμενα, ο νόμος για τη διαχείριση των κόκκινων δανείων δίνει το δικαίωμα μεταβίβασης των απαιτήσεων (ορίζει το πλαίσιο σύστασης και λειτουργίας τους στην Ελλάδα) σε εταιρίες διαχείρισης και μεταβίβασης απαιτήσεων και αίρεται το τραπεζικό απόρρητο. Σε συνδυασμό με την ευρωπαϊκή νομοθεσία (EBA):

- ξεκαθάρισμα χαρτοφυλακίου κόκκινων δανείων τραπεζών με κάθε μέσο σε σύντο-

μο χρονικό διάστημα

- αναδιανομή πλούτου υπέρ του κεφαλαίου με την εκποίηση (παραχώρηση ή πλειστηριασμό) ιδιωτικής περιουσίας μικρομεσαίων εισοδημάτων

Το κίνημα για την προστασία των δανειοληπτών και την αποτροπή των πλειστηριασμών, παρ' ότι έχει προχωρήσει σε επίπεδο αναλύσεων και έχει παρουσιάσει αρχικά μια μικρή ανάπτυξη και διασπορά πανελλαδικά, σήμερα βρίσκεται πολυδιασπασμένο και αμήχανο. Αναδεικνύεται σαν κυρίαρχη η αντίθεση ανάμεσα στην επιλογή της «σύγκρουσης» στα ειρηνοδικεία ως βασικού κινηματικού εργαλείου και τις υπόλοιπες δυνατότητες που απορρέουν από την ανάπτυξη π.χ. της σύγκρουσης με τις τράπεζες, εναλλακτικών μοντέλων διαχείρισης των χρεών κλπ. Είναι σημαντικό να βρεθεί ο κοινός βηματισμός καθώς οι πολιτικές υπερχρέωσης των πολιτών που προηγήθηκαν και η στρατηγική υπαρπαγής της ιδιωτικής περιουσίας αποτελούν πυλώνα της νεοφιλελεύθερης- μνημονιακής πολιτικής σήμερα.

Ιδιωτικοποιήσεις

Έγιναν 2 μεγάλες ιδιωτικοποιήσεις (ΟΛΠ και 14 περιφερειακά αεροδρόμια).

Η Cosco (που έχει συνδεθεί με την φοροδιαφυγή και τις εργασιακές συνθήκες γαλέρας) απέκτησε το 51% του ΟΛΠ για 280 εκατ. και το δημόσιο παραχώρησε για 40 χρόνια τα 14 σημαντικότερα περιφερειακά αεροδρόμια στη fragort (θα εισπράξει 22 δις θα επιστρέψει στο δημόσιο 8 δις με ρήτρες σε βάρος του δημοσίου και φοροαπαλλαγές).

Παράλληλα προχωράει το σχέδιο του Ελληνικού με δεδομένη την «πώληση» στην LAMDA DEVELOPMENT. Το κίνημα ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις συντηρεί σήμερα πυρηνες αντίστασης τόσο στο Ελληνικό όσο και στη Δραπετσώνα- Κερατσίνι καθώς και μεμονωμένα στην περιφέρεια (κινητοποιήσεις στα Χανιά για το αεροδρόμιο κλπ). Η υπόθεση των ιδιωτικοποιήσεων σε συνδυασμό με την υφιστάμενη χωρική νομοθεσία που επιτρέπει κάθε είδους ασυδοσία στους «επενδυτές» θα παραμείνει κορυφαίο εργαλείο της μνημονιακής πολιτικής, γι' αυτό και έχει ιδιαίτερη σημασία να στηρίξουμε και να αναπτύξουμε τα σχετικά κινήματα τόσο τοπικά, όσο και με πιο κεντρικές επεξεργασίες και καμπάνιες.

Ένας άλλος πολύ σημαντικός τομέας ο οποίος σταδιακά εκχωρείται στο ιδιωτικό κεφάλαιο είναι η διαχείριση των απορριμμάτων. Η εκχώρηση (μέσω ΣΔΙΤ) υλοποιείται από τους περιφερειακούς σχεδιασμούς και την αναθεώρηση του εθνικού σχεδιασμού για τη διαχείριση των απορριμμάτων. Απέναντι στους σχεδιασμούς αυτούς ήδη υπάρ-

χουν αντιδράσεις και αναπτύσσονται κινηματικές δράσεις.

Ασφαλιστικό

Εξοικονόμηση 1,8 δις!

- ολοκλήρωση (ξεκίνησε από τον Ν. Ρέππα) αλλαγής της μορφής του ασφαλιστικού συστήματος από αναδιανεμητικού-ανταποδοτικού σε κεφαλαιοποιητικό
- το ασφαλιστικό σύστημα δεν ανακεφαλαιοποιείται ώστε να γίνει βιώσιμο. Η πρόταση της κυβέρνησης εξοικονομεί πόρους που θα πάνε σε εξυπηρέτηση τόκων
- η συζήτηση για την αλλαγή του ασφαλιστικού έγινε σε κλειστές πόρτες του υπουργείου, χωρίς τη συμμετοχή φορέων, εργαζομένων και ασφαλιστικών ταμείων. Οι πρώτοι που συζήτησε η κυβέρνηση ήταν οι εργοδοτικές οργανώσεις
- σε συνδυασμό με προηγούμενους εφαρμοστικούς νόμους, της ίδιας ή προηγούμενων κυβερνήσεων, θεμελιωμένο συνταξιοδοτικό δικαίωμα έχει όποιος είναι 67 χρονών, με ελάχιστο τα 62 χρόνια, με σαράντα χρόνια ασφάλισης. Το ποσοστό αναπλήρωσης (μείωση σύνταξης) από 72-75% γίνεται 55%-60% στις κύριες συντάξεις. Μείωση σε όλες τις επικουρικές συντάξεις.
- ενοποίηση των ασφαλιστικών ταμείων
- το ποσό της εθνικής σύνταξης (380 ευρώ μετά τη 15ετία) θα μεταβάλλεται ανάλογα με την κατάσταση της οικονομίας
- η διάλυση της κοινωνικής ασφάλισης ωθεί στην ιδιωτική ασφάλιση (υπάρχουν μεγάλες ανακατανομές στον κλάδο, που γίνεται όλο και πιο ολιγοπωλιακός), η οποία θα παρουσιάσει πολύ μεγάλη κερδοφορία τα επόμενα χρόνια στην Ελλάδα.

Οι κινητοποιήσεις για το ασφαλιστικό έδειξαν αρχικά μια δυναμική, η οποία στη συνέχεια άρχισε να υποχωρεί, κυρίως λόγω του χρονικού ξεχειλώματος αλλά και των επιμέρους «διαπραγματεύσεων» των διαφόρων κλάδων. Σε επίπεδο επικοινωνίας το παιχνίδι δεν κερδήθηκε καθώς κυβέρνηση και media έριξαν μεγάλο βάρος να εμφανίσουν τις κινητοποιήσεις ως συντεχνιακές, και άρα υπάρχει ακόμα πολλή δουλειά να γίνει σ' αυτό το επίπεδο.

Το παράδειγμα του ασφαλιστικού σε συνδυασμό και με όλα τα παραπάνω μας δείχνει πολύ καθαρά πως η τακτική της κυβέρνησης να σπάει σε μικρά κομμάτια τις επι-

θέσεις στις κοινωνικές ομάδες την ευνοεί και άρα την ανάγκη από την μεριά του κινήματος για ένα συνεκτικό λόγο που συνδέει το ειδικό με το γενικότερο πολιτικό, χωρίς να καταφεύγει σε απλουστεύσεις- γενικεύσεις που ιστορικά γνωρίζουμε πως έχουν αποδυναμώσει τα κινήματα.

Υγεία

Η κυβέρνηση στον τομέα της υγείας προσπαθεί να αναδείξει έργο και γενικά το κοινωνικό της πρόσωπο. Είναι σημαντικό να γίνει μια ουσιαστική δουλειά καταγραφής και ανάδειξης της κατάστασης που επικρατεί σήμερα, καθώς και αποδόμηση του επικοινωνιακού εργαλείου της καθολικής πρόσβασης στο δημόσιο σύστημα υγείας.

Με την μαζική μετανάστευση των επαγγελματιών υγείας και την υποστελέχωση σε ανθρώπινο δυναμικό, σε συνδυασμό με τις ελλείψεις σε εξοπλισμό και υλικοτεχνική υποδομή στα δημόσια νοσοκομεία, μένει πάλι στις δομές αλληλεγγύης και τα κοινωνικά ιατρεία/φαρμακεία να καλύψουν τα κενά στην πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας.

Οι νοσοκομειακοί γιατροί και οι εργαζόμενοι στην υγεία μπορούν να συμβάλουν καθοριστικά στη δημιουργία ενός μαζικού κοινωνικού μετώπου υπεράσπισης του δικαιώματος στην υγεία για όλους και όλες. Στόχος είναι ένα μαζικό και διεκδικητικό κίνημα που θα παλεύει για τη σωτηρία των δημόσιων δομών υγείας σε κάθε περιοχή και γειτονιά, με ανοικτές πρωτοβουλίες δράσεις και κινητοποιήσεις, για να αποτρέψει την υποβάθμιση και το κλείσιμο δομών και υπηρεσιών, να πιέσει για την ενίσχυση των δημοσίων δομών παροχής ιατρικής φροντίδας.

Παιδεία

Μεγάλο ερωτηματικό παραμένει η αδυναμία συγκρότησης ενός κινήματος για την παιδεία στα πανεπιστήμια, αλλά και ευρύτερα, με δεδομένο μάλιστα ότι όλες οι κυβερνητικές κινήσεις στο πεδίο διαλύουν περαιτέρω το χώρο της Παιδείας και ενισχύουν τις νεοφιλελεύθερες στρατηγικές.

Πιο αναλυτικά, το κύριο πρόβλημα με το οποίο έρχονται αντιμέτωπα τα Πανεπιστήμια είναι αυτό της υποχρηματοδότησης, που αποσκοπεί στη συστράτευσή τους στο νεοφιλελεύθερο ιδεολόγημα που παρουσιάζεται ως «αναγκαία» λύση. Οι φοιτητικές παροχές (σίτιση, στέγαση, μεταφορές, συγγράμματα) συνεχώς περιορίζονται εντείνοντας με αυτόν τον τρόπο τους ταξικούς φραγμούς, την ίδια στιγμή που πολλά Ιδρύματα υπολειπούνται λόγω της έλλειψης διοικητικού και εκπαιδευτικού προσωπικού.

Παράλληλα, μετά το πάγωμα του «νόμου Μπαλτά» για την Παιδεία, η εφαρμογή πτυχών του νόμου Διαμαντοπούλου-Αρβανιτόπουλου συνεχίζεται αποσπασματικά και σε διαφορετικές χρονικότητες σε πολλά Ιδρύματα (π.χ. όρια δήλωσης, αλυσίδες μαθημάτων, πιστωτικές μονάδες, δίδακτρα στα μεταπτυχιακά κ.α.). Όλα τα παραπάνω συντελούν σε μια περαιτέρω εντατικοποίηση των ρυθμών σπουδών, που ως αποτέλεσμα έχει το Πανεπιστήμιο να χάνει το χαρακτήρα του κοινωνικού χώρου και να μετατρέπεται σε ένα χώρο στείρας κατάρτισης και εκπαίδευσης.

Σε όλη αυτή την κατάσταση, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έρχεται ουσιαστικά να συνεχίσει το έργο των προηγούμενων κυβερνήσεων στην Παιδεία. Απ' τα πρώτα δείγματα από το νέο «νόμο Φίλη», ο οποίος προβλέπεται να έρθει στη Βουλή το επόμενο ακαδημαϊκό έτος, φαίνεται να μην αμφισβητεί τον πυρήνα της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης. Με αιχμή την υποχρηματοδότηση υποβαθμίζεται ακόμη περισσότερο ο δημόσιος και δωρεάν χαρακτήρας της εκπαίδευσης, μέσω της περαιτέρω εισόδου των επιχειρηματικών και ιδιωτικών συμφερόντων σε όλα τα επίπεδα παροχής γνώσης και λειτουργιών. Τα παραπάνω προβλέπονται ήδη από την ψήφιση του τρίτου μνημονίου απ' τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, καθώς δεσμεύεται για την εφαρμογή όσων περιέχονται στην εργαλειοθήκη του ΟΟΣΑ.

Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖ-ΑΝΕΛ έρχεται να νομιμοποιήσει τη νεοφιλελεύθερη αυτή πολιτική για την Παιδεία με τον Εθνικό Διάλογο. Πρόκειται για μια κατ' επίφαση δημοκρατική διαδικασία που στοχεύει στη συνδιαμόρφωση του «νομοσχεδίου Φίλη» λαμβάνοντας υπόψιν τις κοινωνικές ανάγκες. Πιο συγκεκριμένα η επιτροπή αυτή δημιουργήθηκε με «απ' ευθείας ανάθεση» σε πανεπιστημιακούς που ανήκουν στο χώρο των μνημονιακών πολιτικών δυνάμεων. Την ίδια στιγμή αποκλείονται από τη διαδικασία εκείνοι τους όποιους πραγματικά αφορά το νομοσχέδιο: οι φοιτητές και οι εργαζόμενοι στην εκπαίδευση.

Την ίδια στιγμή, τα Συμβούλια Ιδρύματος δεν έχουν καταργηθεί, παρά τις προγραμματικές δηλώσεις του πρωθυπουργού επ' αυτού, ενώ οι φοιτητές κι οι εργαζόμενοι δεν έχουν καμιά συμμετοχή στα όργανα του Πανεπιστημίου. Τα παραπάνω έρχονται να επισφραγίσουν μια αυταρχική στροφή στο τρόπο λειτουργίας και διοίκησης των Ιδρυμάτων, που κρίνεται ως «μονόδρομος» από τη νεοφιλελεύθερη ιδεολογία.

Από την πλευρά μας, πρέπει να προτάξουμε ένα διαφορετικό μοντέλο Πανεπιστημίου, στο οποίο εμπεριέχονται όλα τα κομμάτια της Πανεπιστημιακής Κοινότητας στη διαδικασία λήψης των αποφάσεων, μέσω των αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών βάσης αυτών των κομματιών.

Απέναντι σ' αυτή τη συνεχιζόμενη επίθεση, το φοιτητικό κίνημα βρίσκεται σε μια ιδιαίτερα αδρανή κατάσταση, την ίδια στιγμή που οι δυνάμεις της φοιτητικής αριστεράς

μοιάζουν αμήχανες να απαντήσουν σε αυτή τη νέα συγκυρία, που οι συλλογικές διαδικασίες των συλλόγων συνεχώς απαξιώνονται και απομαζικοποιούνται.

Σ' αυτή τη συγκυρία, οφείλουμε να δούμε πώς οι παρούσες αριστερές δυνάμεις του φοιτητικού συνδικαλισμού έχουν φτάσει τα όρια της απεύθυνσης τους, τόσο λόγω της ευρύτερης απογοήτευσης της νεολαίας από την κεντρική πολιτική σκηνή, όσο και λόγω της αδυναμίας προσαρμογής των δυνάμεων αυτών στις σημερινές ανάγκες παρέμβασης, σύμφωνα με τη δυσμενή συγκυρία που περιγράφηκε. Στην κατεύθυνση αυτή κρίνουμε προοπτικά αναγκαία τη δημιουργία νέας δικτύωσης φοιτητικών σχημάτων με βάση εκκίνησης τη σύνθεση των σημερινών δυνάμεων της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς (Αρ.Εν., Ε.Α.Α.Κ., Αρ.Δι.Ν.) στα Πανεπιστήμια και τα ΤΕΙ. Στο δρόμο προς αυτό το στόχο, η συμπόρευση με τις δυνάμεις αυτές σε κινηματικό επίπεδο, αλλά και σε επίπεδο πολιτικής συνεργασίας είναι απαραίτητη. Το συμπέρασμα αυτό σε καμία περίπτωση δε σημαίνει ότι πρέπει να υποτιμήσουμε το επόμενο διάστημα την αναγκαιότητα στήριξης και ανασύνταξης των σχημάτων της Αριστερής Ενότητας, υπό το πρίσμα του ότι «για να συνθέτεις, πρέπει πρώτα να υπάρχουν».

Το «παράλληλο πρόγραμμα» και τα κινήματα αλληλεγγύης

Οι προνοιακές πολιτικές της κυβέρνησης, που σχετίζονται με την «ακραία φτώχεια», αποτελούν προσβολή στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια, αναπαράγουν την εξαθλίωση, καθώς δεν δίνουν ουσιαστική λύση, ενώ παράλληλα προσπαθούν να οικειοποιηθούν την δυναμική των κινήματων αλληλεγγύης αποδομώντας ταυτόχρονα τον πολιτικό τους ρόλο.

Σε συνδυασμό με την αλληλεγγύη που αναπτύσσεται στο προσφυγικό, τα κινήματα αλληλεγγύης σήμερα αποτελούν τους πιο συγκροτημένους κοινωνικούς χώρους και είναι πολύ κρίσιμο ζήτημα να διατυπώσουμε τη δική μας στρατηγική – ένταξη που ταυτόχρονα θα ενισχύει την πολιτική διάσταση χωρίς να καταφεύγει σε βιαστικές επιλογές άντλησης πολιτικής υπεραξίας και καπελώματος.

Για μας η αλληλεγγύη έχει ταξικό πρόσημο και δεν σχετίζεται με τη φιλανθρωπία της εκκλησίας και των όποιων «φιλόπτωχων» φορέων. Θα πρέπει να βάζει πολιτικές αιχμές οι οποίες θα έρχονται σε ρήξη με τις μνημονιακές πολιτικές και τα κυρίαρχα νεοφιλελεύθερα πρότυπα.

Τα κινήματα και οι οργανωμένες δομές θα πρέπει να διέπονται από τις αρχές της αυτοδιαχείρισης και στο εσωτερικό τους να λειτουργούν με άμεση δημοκρατία, σε

πλήρη αντίθεση με τις κυρίαρχες δομές ιεραρχίας.

Τα μέλη της ΑΡΚ συμμετέχουμε οργανικά στα κινήματα αλληλεγγύης σεβόμενοι/ες την αυτονομία τους και αντιλαμβανόμενοι/ες ότι αποτελούν έμπρακτο παράδειγμα ότι υπάρχει άλλος δρόμος.

Δικαιώματα

Για τα γυναικεία δικαιώματα

Η ανάδειξη των γυναικείων δικαιωμάτων, η αντίσταση στην ανισότητα λόγω φύλου και η ισότιμη παρουσία των δύο φύλων σε όλες τις εκπροσωπήσεις, αποτελεί αυτονόητη αποδοχή και δράση για την ΑΡΚ. Σε σχέση με τη συγκυρία υπογραμμίζουμε ότι η έμφυλη βία που ασκείται κατά των γυναικών προσφύγων από πολλές πλευρές έχει εργαλειοποιηθεί από κάθε αντιπροσφυγική και ρατσιστική δύναμη και αυτό πρέπει να αποτελέσει αντικείμενο ενδιαφέροντος και ενασχόλησης.

ΛΟΑΤ κίνημα

Η ψήφιση του συμφώνου συμβίωσης αποτελεί ένα πρώτο βήμα που αυτή τη στιγμή είναι ανεπαρκές για να αντιμετωπίσει τις διακρίσεις που υφίστανται τα ΛΟΑΤ άτομα. Η αναγνώριση της τεκνοθεσίας, της γονικής μέριμνας για ήδη υπάρχοντα παιδιά, η αναγνώριση της ταυτότητας φύλλου χωρίς καμία προϋπόθεση επέμβασης επαναπροσδιορισμού φύλου για τα τρανς άτομα, καθώς και η διακεκριμένη αντιμετώπιση των ΛΟΑΤ προσφύγων και μεταναστών σύμφωνα με τη διεθνή νομιμότητα για τις διαδικασίες παροχής ασύλου, είναι μερικές άμεσες προτεραιότητες. Η προώθηση όμως συνολικά της άρσης των διακρίσεων εναντίον των ΛΟΑΤ ατόμων βρίσκει την αντίθεση των συντηρητικών κύκλων της εκκλησίας, πράγμα που καταδεικνύει ότι χωρίς χωρισμό εκκλησίας – κράτους δεν θα πραγματοποιηθεί.

Προσφυγικό

Το προσφυγικό σήμερα αναδεικνύεται σε κυρίαρχο ζήτημα με πολλαπλές διαστάσεις και σημασίες τόσο στο ευρύτερο επίπεδο που έχει να κάνει με τον διεθνή γαιοστρατηγικό σχεδιασμό (μεγαλύτερη μετατόπιση πληθυσμών μετά τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο και ανακατατάξεις στην Μέση Ανατολή και την Βόρεια Αφρική), όσο και με την ειδική θέση της Ελλάδας μέσα σε αυτό το πλαίσιο. Ταυτόχρονα αποτελεί μείζον ζήτημα ο τρόπος και οι διαδικασίες υποδοχής, υποστήριξης και ένταξης των μεταναστών και προσφύγων στη χώρα στη βάση των δικών τους αναγκών και προτεραιοτήτων.

Η συμφωνία που υπέγραψε η ελληνική κυβέρνηση μεταξύ ΕΕ-Τουρκίας, παραβιάζει και καταργεί πολλά κατοχυρωμένα ανθρώπινα δικαιώματα.

A. Αποκλείει από το δικαίωμα ασύλου, όλες τις εθνικότητες πλην των ανθρώπων Συριακής καταγωγής, αλλά και περιορίζοντας δραματικά τον αριθμό των Σύριων που θα δικαιούνται μετεγκατάσταση στην Ευρώπη με την πολιτική «για κάθε Σύριο που θα επιστέφεται στην Τουρκία, ένας άλλος θα εγκαθίσταται στην Ευρώπη»

B. Αναγνωρίζει την Τουρκία ως Τρίτη ασφαλή χώρα για να νομιμοποιηθεί η διαδικασία επαναπροώθησης, παρά το γεγονός ότι η κυβέρνηση Ερντογάν διεξάγει έναν πραγματικό πόλεμο ενάντια στους Κούρδους της Τουρκίας και παρά το γεγονός ότι διεθνείς οργανώσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα όπως η Διεθνής Αμνηστία, έχουν χαρακτηρίσει την Τουρκία επανειλημμένα ως μη ασφαλή χώρα.

Η μέχρι σήμερα διαχείριση του προσφυγικού από την κυβέρνηση, σε πλήρη πλέον ευθυγράμμιση με τις ευρωπαϊκές επιταγές και με κατά συρροή παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, είναι ένα πολιτικό Βατερλώ.

Την ίδια στιγμή αναπτύσσεται ένα ισχυρό αυτοοργανωμένο κίνημα αλληλεγγύης που μας έχει δώσει σημαντικό υλικό για να χαράξουμε μια μακροπρόθεσμη στρατηγική στο ζήτημα. Παρά την «ευαισθησία» που έχει επιδειχθεί από την πλειοψηφία της κοινωνίας προς τους πρόσφυγες, θα πρέπει να είμαστε πάντα σε εγρήγορση για τον κίνδυνο ανάπτυξης ξενόφοβων έως και ρατσιστικών συμπεριφορών, που μπορεί να προκύψει και μεθοδευμένα για να νομιμοποιήσει συγκεκριμένες πολιτικές. Στόχος της ΑΡΚ είναι να γίνει κτήμα των προσφύγων η διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους. Ενάντια στην ποινικοποίηση της αλληλεγγύης που προσπαθεί να επιβάλει η κυβέρνηση οφείλουμε να παλέψουμε μαζί με τους πρόσφυγες για την κατάργηση των κέντρων κράτησης, την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους και την κάλυψη των άμεσων και μακροπρόθεσμων αναγκών τους.

Είναι σημαντικό να συνδεθεί το κίνημα αλληλεγγύης στους πρόσφυγες με όλες τις κοινωνικές ομάδες που σήμερα πλήττονται αποδυναμώνοντας την κυρίαρχη κυβερνητική αφήγηση της εθνικής ενότητας έναντι του συγκεκριμένου προβλήματος.

Για τη συμμετοχή της ΑΡΚ στη ΛΑ.Ε. και το Αριστερό Μέτωπο

Η Συνδιάσκεψη της ΛΑΕ και η οργανωτική της συγκρότηση

Η μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ δεν ήταν «κεραυνός εν αιθρία». Ήταν το αποτέλεσμα του μίγματος μεταφυσικής πίστης για αλλαγή της Ε.Ε. με αδιαπραγμάτευτη την παραμονή σε αυτή και χωρίς συγκεκριμένο σχέδιο ρήξης, της παράβλεψης της ασυμμετρίας της ταξικής πάλης στα κράτη μέλη της Ε.Ε., της μη εφαρμογής του μεγαλύτερου μέρους των συνεδριακών αποφάσεων με ευθύνη της ηγεσίας και της ανυπαρξίας εσωτερικών συλλογικών/δημοκρατικών διαδικασιών. Η αλληλοσυνάρτηση και αλληλεπίδραση αυτών των παραγόντων δεν επέτρεψε ούτε την επεξεργασία μιας αξιόπιστης εναλλακτικής πολιτικής πρότασης, ούτε και την διάσωση του κόμματος, έστω την «ύστατη στιγμή». Από τα λάθη αυτά, που υπήρξαν σε μεγάλο βαθμό και λάθη πολλών από εμάς, οφείλουμε να διδαχτούμε, αντλώντας εμπειρίες για το μέλλον.

Οι εξελίξεις δείχνουν πως η κυβέρνηση διαθέτει φθίνουσα αλλά υπαρκτή πολιτική ισχύ, που δεν πρέπει να υποτιμηθεί, κι οφείλεται σε 2 παράγοντες :

- **Τις νέες εκπροσωπήσεις συμφερόντων** που έχει/επιχειρεί να αναλάβει.
- **Την απουσία ουσιαστικής πολιτικής αντιπολίτευσης και συγκροτημένης εναλλακτικής από την Αριστερά**, παρά την σταδιακή αναθέρμανση των κοινωνικών αγώνων που διαφάνηκε στις κινητοποιήσεις για το ασφαλιστικό, και την τώρα ανασυντασόμενη αλλά ακόμα σχετικά αναιμική δεξιά αντιπολίτευση.

Το πολιτικό τοπίο δεν είναι σήμερα ευσύννο για το σύνολο της Αριστεράς, παρά το γεγονός ότι ήδη εμφανίζονται κοινωνικές αντιστάσεις. Γιατί οι αντιστάσεις, στο βαθμό που δεν συσχετίζονται με την οικοδόμηση ενός μαζικού συλλογικού υποκειμένου που θα συνδέει τα επιμέρους στοιχεία τους και θα καταλήγει σε μια αξιόπιστη αριστερή

ριζοσπαστική πολιτική πρόταση, έχουν «κοντά πόδια». Ποιο, όμως, μπορεί να είναι σήμερα αυτό το συλλογικό υποκείμενο;

Δεν υπάρχει τίποτα δεδομένο και κλεισμένο για την πορεία συγκρότησης του νέου πολιτικού φορέα της Αριστεράς. Το σύνολο, σχεδόν, της ριζοσπαστικής αριστεράς, στα λόγια ή πραγματικά, καταλήγει στο συμπέρασμα της ανάγκης ενός ενιαίου μετώπου, ώστε να αντιμετωπιστούν φαινόμενα επικίνδυνης αριστερής πολυδιάσπασης που ελλοχεύουν στο έδαφος της ήττας: ο ναρκισσισμός της πολιτικής αυταρέσκειας, με αίσθηση αυτάρκειας χωρίς όμως τις αναγκαίες πολιτικές επεξεργασίες και απαντήσεις είναι ένας ορατός κίνδυνος. Υπάρχουν, όμως, και πραγματικές διαφορετικές πολιτικές προσεγγίσεις, τόσο ως προς ως προς το περιεχόμενο του πολιτικού σχεδίου, όσο και ως προς τον τρόπο συγκρότησης του μετωπικού φορέα. Χωρίς επίπονες διεργασίες ανασύνθεσης και συνειδητοποίησης των προβλημάτων, κανένα από τα λειτουργικά αυτά προβλήματα δεν μπορεί να λυθεί.

Η διαμόρφωση της εναλλακτικής πρότασης είναι αναγκαίο να γίνει από όσους πλήττονται, και όχι από ολιγομελή συνθήη επιτελεία της Αριστεράς, χωρίς τη συμβολή των από κάτω, όσων πλήττονται, και έχουν ειδικές γνώσεις και δεξιότητες σημαντικότητας για τη διαμόρφωση ενός μαχητού προγράμματος.

Έχουμε κατακτήσει κοινές παραδοχές, έχουμε τις γραμμές μας (η διαχωριστική μνημόνιο / αντιμνημόνιο –αν και ανεπαρκής- δεν μπορεί παρά να είναι μία από αυτές) πίσω από τις οποίες δεν υποχωρούμε: είναι η αφοσίωση στην υπεράσπιση των ταξικών μας συμφερόντων, ο αδιάκοπος πόλεμος με τους διεθνείς κι εγχώριους θεσμούς κι οργανισμούς που εφαρμόζουν κι υπηρετούν τα σχέδια των «από πάνω».

Όμως αυτή η συζήτηση πρέπει να επιτυγχάνει διαρκή επικαιροποίηση, συνεχή εμπλουτισμό, σταθερή εμβάθυνση, ακόμα και αναθεώρηση πλευρών της πρότασης. Πάνω απ' όλα πρέπει να είναι αυτή η διαδικασία αποτέλεσμα εμπλοκής συνδικάτων, λαϊκών συνελεύσεων, σχετικών φορέων και συλλογικοτήτων, διεθνών συνεργασιών. Δε χωράνε δογματισμοί και βεβαιότητες.

Συνεπώς, για να γίνει εφικτό ένα μετωπικό σχήμα, χρειάζεται να έχει, πράγματι, χαρακτήρα μετώπου και όχι χαρακτηριστικά ενιαίου κόμματος με προειλημμένες αποφάσεις σε σειρά στρατηγικών ζητημάτων, που από την ίδια τη φύση τους παραμένουν ανοιχτά επίδικα της διαδικασίας προς την ολοκλήρωση της πολιτικής ανασύνθεσης. Οι απαντήσεις στα ζητήματα των ταξικών συμμαχιών της Αριστεράς, στο ερώτημα «παραγωγική ανασυγκρότηση ή παραγωγικός μετασχηματισμός» και σε ποιο βαθμό θα θιγούν οι καπιταλιστικές σχέσεις ιδιοκτησίας, της μη «αυταξίας» της υποτίμησης του νομίσματος και της εξόδου από την Ευρωζώνη και την Ε.Ε., όσο αυτονόητες κι αν φαίνονται εντός των επιμέρους αριστερών συλλογικοτήτων, είναι ακριβώς τα στρατηγικά

ζητήματα που θα πρέπει να λύσουμε στο πλαίσιο της ανάπτυξης και του προχωρήματος μιας πορείας περισσότερο ή λιγότερο κοινής.

Στην παρούσα συγκυρία είναι αδύνατη η συγκρότηση μαζικής πολιτικής οργάνωσης ή κόμματος του οποίου τα μέλη θα είχαν ενιαία αντίληψη για όλα αυτά. Οποιαδήποτε απόπειρα «συγκόλλησης» πολιτικών ρευμάτων ή πολιτικών φορέων που δεν έχουν συζητήσει μεταξύ τους τις διαφορές τους, ούτε καν στα βασικά στρατηγικά ζητήματα, θα μας οδηγήσει σε αποτυχία ανάλογης του αποτυχημένου εγχειρήματος του ΣΥΡΙΖΑ, που ενώ ήταν μέτωπο παρίστανε το κόμμα, και με την ασάφεια αυτή διευκόλυνε την αυτονόμηση της ηγετικής του ομάδας.

Είναι ζητήματα με τα οποία η Ιδρυτική Συνδιάσκεψη της ΛΑ.Ε. πρέπει να ασχοληθεί, δεν είναι, όμως, καθόλου βέβαιο ότι θα μπορέσει και να τα λύσει. **Πάνω από όλα, όμως, δεν πρέπει να λυθούν με «ηγεμονικό» τρόπο και με βάση τον πραγματικό ή μηχανιστικό «συσχετισμό δυνάμεων», που θα υπονομεύσει τη φύση του μετωπικού εγχειρήματος. Ενός μετωπικού εγχειρήματος που θα πρέπει να παραμένει διαρκώς ανοικτό ως πρόταση συμπόρευσης με το σύνολο των οργανωμένων πολιτικών δυνάμεων της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, (πχ ΑΝΤΑΡΣΥΑ, Δικτύωση, δυνάμεις της λοιπής εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, όσους έφυγαν από τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και φορέων της αυτοοργανωμένης κοινωνίας), που θα μας επιτρέπει «να χτυπάμε μαζί και ας βαδίζουμε χωριστά».** Χωρίς, βεβαίως, αυτό να αναιρεί την αναγκαιότητα μιας «ελάχιστης» κοινής πολιτικής πλατφόρμας σύγκλισης, που θα μας επιτρέπει να πορευόμαστε μαζί.

Κι εδώ, ακριβώς, έρχεται να «κουμπώσει» το θέμα της εσωτερικής δημοκρατίας εντός του μετωπικού σχήματος: πολλά «δείγματα γραφής» από την μέχρι τώρα λειτουργία της ΛΑ.Ε. είναι αποθαρρυντικά. Αναγνωρίζουμε, βεβαίως, ότι, στην πρώτη φάση της, η ΛΑ.Ε. συγκροτήθηκε εσπευσμένα, κάτω από συνθήκες που, ως ένα βαθμό, δεν επέτρεψαν την διαμόρφωση «νομιμοποιημένων» από «τα κάτω» οργάνων και θεσμών. Ωστόσο, **διένυσε ήδη ένα αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα λειτουργίας, μέσα στο οποίο αναδείχθηκαν σοβαρά προβλήματα: Αρχηγικού προσωποκεντρισμού και ανισομέρειας της συλλογικής εκπροσώπησης, τρόπου παρουσίας στη δημόσια σφαίρα, πολιτικής εκφώνησης, μη συλλογικής λειτουργίας του Γραφείου Τύπου, ευκαιριακών συμμαχιών που υπονόμισαν το αντιμνημονιακό στίγμα της (π.χ. στα πεδία της Τοπικής & Περιφερειακής Αυτοδιοίκησης), σε συνδυασμό με την υποτίμηση του πολιτικού ρόλου και αποφάσεων των Π.Ε.**

Η εμπειρία μας από τον ΣΥΡΙΖΑ μάς απέδειξε ότι ήταν ακριβώς αυτή η παθογένεια στη λειτουργία του κόμματος που επέτρεψε την υλοποίηση της μνημονιακής μεταστροφής του. Γι' αυτό **αποτελεί αδήριτη ανάγκη η λήψη εκείνων των μέτρων που θα αποκλείουν οποιαδήποτε πιθανότητα να ξαναζήσουμε τέτοιες καταστάσεις. Σ`**

αυτή την κατεύθυνση κινούνται οι προτάσεις μας για ανακλιτότητα των οργάνων, περιορισμένες χρονικά θητείες σε επιτελικές κομματικές και δημόσιες θέσεις, αλλά και η πρόταση για Συλλογική Ηγεσία (βασισμένη και στη σχετική εμπειρία άλλων αριστερών κομμάτων στην Ευρώπη και όχι μόνο), **που θέτουμε προς συζήτηση στην Ιδρυτική Συνδιάσκεψη της ΛΑ.Ε.**

Το καταστατικό θα πρέπει να έχει εκείνες τις προβλέψεις και την μέριμνα που θα διασφαλίζουν το μετωπικό χαρακτήρα και τη λειτουργία, καθώς και την συμμετοχή & εκπροσώπηση των εκτός συνιστωσών και τάσεων μελών.

Με τις προτάσεις που καταθέτουμε τόσο στην επιτροπή καταστατικού, όσο και με το κείμενό μας για τη λειτουργία του φορέα, ελπίζουμε να συμβάλλουμε στην δύσκολη αυτή άσκηση ισορροπίας.

Πολύ κρίσιμη θεωρούμε και την θεωρητική/ιδεολογική συζήτηση που πρέπει να γίνει για τα ζητήματα των σχέσεων Κόμματος-Κινήματος-Κοινωνίας με τη Νομοθετική και την Εκτελεστική εξουσία.

Χρειάζεται ταυτόχρονα μια επεξεργασία για τομείς και μεταρρυθμίσεις στη Δικαστική εξουσία, στη μοναδική από τις θεωρητικά διαχωρισμένες «3 εξουσίες» που δεν προκύπτει από γενικές εκλογές, και είναι συγκροτητικό στοιχείο του πυρήνα του αστικού κράτους, και ένας από τους τομείς που η παγκόσμια Αριστερά έχει μείνει εξαιρετικά πίσω στις επεξεργασίες της, ενώ οι παρεμβάσεις της φάνηκαν με έντονο τρόπο απέναντι στις πρωτοβουλίες μεταρρύθμισης του δικαστικού και σωφρονιστικού συστήματος, τους πρώτους μήνες της 1ης κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Έχουμε υποχρέωση **να προσεγγίσουμε με νέα, ριζοσπαστική, «αντι-αναθετική» αντίληψη το ζήτημα της Κοινωνικής εκπροσώπησης. Να δούμε νέους θεσμούς, νέες διαδικασίες λαϊκής-εργατικής έκφρασης, νέες δομές κοινωνικού-λαϊκού ελέγχου που θα αφαιρούν δύναμη από τις ελίτ και θα τη δίνουν στους εργαζόμενους και τους «από κάτω γενικότερα».** Η «συνείδηση ΛΑΕ», αν θέλουμε να φτιαχτεί, θα φτιαχτεί μέσα στην κινηματική, κοινωνική, τοπική, συνδικαλιστική δράση κι όχι στα κομματικά γραφεία.

Ταυτόχρονα, η παρέμβασή μας στο εργατικό κίνημα έχει μια διπλή προβληματική. Από τη μια, σε μια σειρά περιπτώσεων, δεν γίνονται τα θαρραλέα εκείνα βήματα που θα συμπίζαν και θα εξωθούσαν εκτός των σχημάτων και παρατάξεων παρέμβασής μας τις δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ, ανεξαρτήτως των δικών τους επιλογών. Απ' την άλλη, η μερική ρήξη με τις δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού στο συνέδριο της ΓΣΕΕ ήταν ένα μετέωρο βήμα προς την τελική όμως επίλυση αυτής της κατάστασης, που θα μπορούσε να έχει βαθύνει, αν το πολιτικό πλαίσιο ήταν πληρέστερα αντικυβερνητικό.

Η δεύτερη προβληματική αφορά όμως τη συλλογική λογική της παρουσίας μας στο εργατικό κίνημα, που δεν κομίζει, πέραν κάποιων διακηρυκτικών αιχμών μια ριζικά διαφορετική κουλτούρα από την κυρίαρχη γραφειοκρατική, ειδικά στον ιδιωτικό τομέα και τη ΓΣΕΕ.

Από τις διαδικασίες και τις αποφάσεις της Ιδρυτικής Συνδιάσκεψης θα κριθεί αν η ΛΑ.Ε. θα μπορέσει να λειτουργήσει ως μέτωπο, ή, αν θα πρέπει να αντιμετωπιστεί ως τμήμα ενός ευρύτερου μετώπου που θα πρέπει να επιδιώξουμε. Από τις διαδικασίες και τις αποφάσεις της Ιδρυτικής Συνδιάσκεψης θα κριθεί η σχέση της ΑΡΚ με τη ΛΑΕ. Έχοντας, παράλληλα, επίγνωση ότι η αριστερά του σήμερα δεν συγκροτείται με «φαντασιακά» υλικά και ότι οι διαμορφωμένες αντιλήψεις δεν αλλάζουν εύκολα, από τη μια μέρα στην άλλη. Πρόκειται, λοιπόν, για μια επίπονη μάχη, η κατάληξη της οποίας δεν μπορεί να είναι δεδομένη εκ των προτέρων. Πρέπει, όμως, να την δώσουμε με όλες μας τις δυνάμεις.

Η ΑΡΚ μέσω του “Yabasta” και των μελών της στις Π.Ε. της ΛΑ.Ε. θα ανοίξει δημόσια τη συζήτηση για την «Αριστερά που θέλουμε» με βάση τα 5 σημεία της τοποθέτησής μας στην 1^η Πανελλαδική Συνδιάσκεψη της ΛΑ.Ε. και τις αποφάσεις της 1^{ης} Συνδιάσκεψής μας και των απόψεών μας στα θέματα της συγκυρίας.

Πέραν της γενικής συγκρότησης, θα πρέπει να δούμε τις δυνατότητες συγκρότησης ενός πόλου εντός της Λαϊκής Ενότητας που θα παλεύει για ορισμένα ζητήματα, και ενδεχομένως να μπορούσε να καταλήξει και σε ευρύτερες συνεργασίες (π.χ. συγκρότηση πλατφόρμας για την ιδρυτική συνδιάσκεψη).

Ένας τέτοιος πόλος θα έπρεπε κατά την άποψή μας να αγωνίζεται για:

- την σοσιαλιστική προοπτική ως συγκροτητικό στοιχείο του προγράμματός μας, και ως τάση στο σήμερα
- την ανάγκη του διεθνιστικού προτάγματος
- τη λογική της παρέμβασης και της οργανικής σύνδεσης με τα κινήματα, και όχι απλώς της παράστασης σε αυτά ή της δια του λόγου εκπροσώπησής τους.
- την ανάγκη της συγκρότησης ενός κοινωνικού μπλοκ με εσωτερικές ταξικές προτεραιότητες (με τους άνεργους και τους εργαζόμενους, και ειδικά αυτούς με τις χειρότερες εργασιακές σχέσεις στην πρώτη γραμμή), οι οποίες να αποτυπώνονται και στα προγραμματικά στοιχεία, και όχι αθροίσματος κοινωνικών συμμαχιών
- την επεξεργασμένη πρόταση για τη ρήξη, όχι ως «συνταγής για το μέλλον» αλλά

ως οδικού χάρτη που γνωρίζουμε ότι θα είναι τμήμα μιας κοινωνικής σύγκρουσης, και όχι η συζήτηση για τις μέρες μετά την έκδοση εθνικού νομίσματος.

Σε αυτήν την κατεύθυνση επιδιώκαμε από την πρώτη μας σύσκεψη, να απευθυνθούμε στις δυνάμεις κυρίως της ΑΡΑΝ και της Παρέμβασης, του Κόκκινου Δικτύου, της ΑΡΑΣ και των συμμετεχόντων στην «Ανοιχτή Λίστα». Ο διάλογος έχει δείξει ότι υπάρχουν κοινά στοιχεία κριτικής - λιγότερο ή περισσότερο έντονης κατά περίπτωση- στην σημερινή κατάσταση της ΛΑΕ, στοιχεία που αποτυπώθηκαν σε μια σειρά εκδηλώσεων, αλλά την ίδια στιγμή υπάρχουν ταυτοτικά στοιχεία που δυσχεραίνουν τον διάλογο στη βάση της συγκυρίας.

Εν όψει της Συνδιάσκεψης της ΛΑ.Ε., η ΑΡΚ θα αναλάβει την επαφή και συζήτηση μεταξύ τάσεων / συνιστωσών / οργανώσεων εντός της ΛΑ.Ε. με άξονα τα 5 σημεία της τοποθέτησής μας στην 1^η Πανελλαδική Συνδιάσκεψη της ΛΑ.Ε. και τις αποφάσεις της 1^{ης} Συνδιάσκεψής μας.

Θα διεξαχθεί πανελλαδική Συνδιάσκεψη της ΑΡΚ, πριν την έναρξη των εκλογικών διαδικασιών των Π.Ε. της ΛΑ.Ε., με θέμα τον τρόπο συμμετοχής της ΑΡΚ στην ιδρυτική Συνδιάσκεψη της ΛΑ.Ε.

Σε μια περίοδο έντονης πολιτικής ρευστότητας έχουμε το διπλό καθήκον από την μία να συμβάλουμε στο εγχείρημα της ΛΑΕ με στόχο αυτή να ξεπεράσει τις παθογένειες της και να εξελιχθεί σε ένα ανοιχτό δημοκρατικό μέτωπο αριστερών δυνάμεων, και παράλληλα να οικοδομήσουμε όλους αυτούς τους σταθερούς δεσμούς, πολιτικούς, κινηματικούς και διαλόγου με δυνάμεις με τις οποίες βρισκόμαστε εγγύτερα ιδεολογικά, είτε συμμετέχουν είτε όχι στην ΛΑΕ. Οι παράλληλες αυτές επιλογές στοχεύουν τόσο στην διεύρυνση ενός μετώπου της Αριστεράς, όσο όμως και στην συσπείρωση και αναβάθμιση της παρέμβασης των ιδεών μας στο μέτωπο, την αριστερά και την κοινωνία.

Την ίδια στιγμή, θα πρέπει να προωθήσουμε τις ανασυνθετικές διαδικασίες, οι οποίες ενισχύονται κυρίως στους κοινωνικούς χώρους.

Η διαδικασία που έχει ξεκινήσει στη σπουδάζουσα νεολαία, με τις κοινές εκδηλώσεις και στη συνέχεια και διαδικασίες των σχημάτων της ριζοσπαστικής Αριστεράς, δείχνει ότι αυτές οι διαδικασίες μπορεί να προχωρήσουν και να εμπλέκουν και πολύ ευρύτερα δυναμικά.

Σε μια τέτοια λογική θα πρέπει να κινούμαστε σε όλους τους κοινωνικούς χώρους, επιδιώκοντας να κινείται συνολικά η Λαϊκή Ενότητα σε αυτή την κατεύθυνση, αλλά να το εφαρμόζουμε και ανεξαρτήτως αυτού. Τέτοιες διεργασίες στα κοινωνικά μέτωπα, διευκολύνουν και καταλυτικές εξελίξεις στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο.

Ειδικά για τη νεολαία, όπου πέραν των φοιτητικών συγκροτήθηκε και το **“Blockit”** στο μέτωπο του ασφαλιστικού, διαφαίνεται η δυνατότητα μονιμότερων συμπορεύσεων, παρά τη σχεταριστική ή ηγεμονίστικη αντίληψη ορισμένων εκ των οργανώσεων που παρεμβαίνουν στο νεολαιίστικο κίνημα. Πρέπει να εκμεταλλευτούμε τις δυνατότητες που διανοίγονται, άτολμα αλλά πραγματικά, λόγω ύπαρξης ενός ευρύτερου δυναμικού της ριζοσπαστικής Αριστεράς στη νεολαία, αλλά και της κοινωνικής αναγκαιότητας. Πρέπει να ξαναοίξουμε τη συζήτηση που ξεκίνησε το καλοκαίρι, και να εξετάσουμε τις δυνατότητες διαμόρφωσης ευρύτερων συλλογικοτήτων ή ακόμα και πιο μόνιμων δομών στη νεολαία.

Πρόταση για τη δημοκρατική λειτουργία της ΛΑ.Ε και τη συλλογική ηγεσία

Οι προτάσεις που συγκεντρώνονται σε αυτό το κείμενο έχουν στόχο να λειτουργήσουν συμπληρωματικά και ενισχυτικά προς τις προτάσεις που καταθέτουμε στις διαδικασίες για την επεξεργασία καταστατικού της Λαϊκής Ενότητας. Δημοσιεύουμε ορισμένες από αυτές που θεωρούμε ότι είναι οι σημαντικότερες, ή χρήζουν και ευρύτερης συζήτησης, εξειδίκευσης τεχνικών πλευρών κοκ, εντός της Λαϊκής Ενότητας πριν την ιδρυτική της συνδιάσκεψη. Στόχος επιδιώκουμε να είναι η δημοκρατικότερη λειτουργία της Λαϊκής Ενότητας, με σεβασμό όμως στην αυτονομία και τις απόψεις των επιμέρους οργανωμένων συνιστωσών που συμμετέχουν σε αυτή, αλλά και τη δυνατότητα των μελών να συνδιαμορφώνουν τις αποφάσεις, σε μια ομολογουμένως δύσκολη ισορροπία. Ταυτόχρονα, σκοπός είναι η ΛΑΕ να λειτουργεί ως δύναμη με οργανική σχέση με τα κινήματα, αλλά και να μιλάει στη γλώσσα όσων θέλει να οργανώσει και να εκφράσει κοινωνικά. Εκτός αυτού, οι προτάσεις μας αποσκοπούν στη δυνατότητα ισότιμης συμμετοχής όσων λόγω της κοινωνικής θέσης, εργασίας, φύλου και άλλων ταυτοτήτων δεν έχουν ίσες «ευκαιρίες» στην πολιτική συμμετοχή.

A. Για τη λήψη των αποφάσεων

1. Όλες οι αποφάσεις των Κεντρικών Οργάνων, συζητούνται κι εγκρίνονται/απορρίπτονται στις/από τις Π.Ε. Αν απορριφθούν από την πλειοψηφία των Π.Ε., δεν ισχύουν.
2. Γίνεται προσπάθεια, αν επιτρέπεται από τη χρονική συγκυρία, οι εισηγήσεις της ΠΓ προς το ΠΣ για πολύ σοβαρά ζητήματα, να «κατεβαίνουν» για συζήτηση στις οργανώσεις του Μετώπου πριν τη συνεδρίαση του οργάνου.
3. Η λειτουργία και δράση της ΛΑΕ θα πρέπει να στηρίζεται πρώτα και κύρια, στη διαφάνεια, τον πλουραλισμό των διαφορετικών απόψεων, στην αποκέντρωση λειτουργιών και εξουσιών προς τα κάτω, ώστε να γίνει η πολιτική δημιουργία -εντός του μετώπου-, υπόθεση των πολλών και όχι των ειδικών. Κατ' επέκταση η ισοτιμία των μελών, η ολόπλευρη και απρόσκοπτη πληροφόρηση, η συμμετοχή

στη διαμόρφωση των αποφάσεων, ο έλεγχος των οργάνων και των στελεχών της είναι στοιχεία φερεγγυότητας ενός δημοκρατικού τρόπου λειτουργίας και δράσης. Αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να λαμβάνονται και τεχνικές μέριμνες που θα διευκολύνουν την ενημέρωση και την οριζόντια επικοινωνία, ώστε η παραπάνω πρόταση να μην καταλήγει κενό γράμμα.

4. Στη ΛΑΕ θα πρέπει να επιδιώκεται η ανανέωση στελεχών, η ανανέωση, εναλλαγή και ανακλιτότητα σε όλα τα όργανα, η αμφισβήτηση των στερεότυπων ρόλων των φύλων, άρα και **ισόρροπη (50% ποσόστωση γυναικών) συμμετοχή ανδρών και γυναικών** στις διαδικασίες του μετώπου, επιδιώκοντας ταυτόχρονα την αυξημένη συμμετοχή νέων σε ηλικία μελών της.
5. Για σοβαρά ζητήματα πολιτικής «γραμμής» ή σε περίπτωση ισχυρών αντιρρήσεων/διαφωνιών που προέρχονται από τις οργανώσεις, αξιοποιείται η διαδικασία του δημοψηφίσματος, κατόπιν αναλυτικής συζήτησης στην οποία διασφαλίζεται η δυνατότητα συμμετοχής όλων των μελών.
6. Η ίδια πολιτική δύναμη ή τάση δεν μπορεί να καταλαμβάνει ταυτόχρονα με μέλη της περισσότερες από μία θέσεις συντονιστή/ριας στο Γραφείο Τύπου, στην Οργανωτική Επιτροπή και στο Πολιτικό Συμβούλιο.
7. Οι αποφάσεις του Πολιτικού Συμβουλίου παίρνονται με αυξημένη πλειοψηφία 2/3.

Β. Αιρετοί-Στελέχη

1. Οι Βουλευτές/Ευρωβουλευτές δεσμεύονται να διαθέτουν όλους τους πόρους (μισθολογικά, συνεργατών, υλικοτεχνικής υποδομής κοκ) που προκύπτουν εκ της εκλογής τους, στο Μέτωπο, τα όργανα και τις οργανώσεις τους. Τη διαχείριση αυτών των ζητημάτων ορίζει σχετικός Κανονισμός λειτουργίας που εγκρίνεται μετά από συζήτηση στις οργανώσεις. Ο Κανονισμός θα ορίζει και τις ποινές που θα απορρέουν από την μη τήρησή του (πχ εσωτερική ή δημόσια αποδοκιμασία, ανάκληση)
2. Τα ζητήματα των περιορισμένων θητειών, της εναλλαγής, της ανακλιτότητας κοκ των Βουλευτών/Ευρωβουλευτών, συζητούνται αναλυτικά στις οργανώσεις και αποφασίζονται μαζί με όλα τα ζητήματα λειτουργίας, σε Καταστατικό Συνέδριο σε σύντομο χρόνο από την συγκρότηση του Μετώπου. Γι' αυτό το λόγο, το καταστατικό που θα προκύψει από την Ιδρυτική Συνδιάσκεψη, θεωρείται Προσωρινό.

Συγκεκριμένα προτείνουμε:

- Ο βουλευτής/βουλευτρια μπορεί να κάνει μέχρι 2 συνεχόμενες θητείες, εκτός εάν λόγω πρόωρων εκλογών το σύνολο των 2 θητειών είναι μικρότερο των 3 ετών. Για να μπορεί όμως να είναι ξανά υποψήφιος, πρέπει να διαμεσολαβήσουν τουλάχιστον 2 χρόνια από την τελευταία εκλογή του.
- Εναλλαγή στο ευρωκοινοβούλιο στα 2,5 χρόνια με τον αμέσως επόμενο/η.
- 3. Τα επαγγελματικά στελέχη του Μετώπου εργάζονται με βάση ειδικό κανονισμό, που ρυθμίζει τα ζητήματα επιλογής τους, αμοιβών τους, συνθηκών εργασίας τους, περιορισμένης θητείας, ανακλητότητάς τους κοκ που εγκρίνεται από το Πολιτικό Συμβούλιο. Η πλειοψηφία των μελών του ΠΣ δεν μπορεί να απασχολείται (αθροιστικά) στον ευρύτερο κομματικό τομέα ή με αποσπάσεις σε κοινωνικούς φορείς.
- 4. Γι' αυτά τα ζητήματα επιδιώκεται η μεγαλύτερη δυνατή διαφάνεια και συγκροτείται, με απόφαση του Πολιτικού Συμβουλίου, Ειδική Επιτροπή που παρακολουθεί την εφαρμογή των σχετικών κανονισμών και εισηγείται για την αντιμετώπιση τυχόν προβλημάτων.
- 5. Χρονικό όριο στην απόσπαση σε συνδικαλιστικούς φορείς (υπάρχουν ήδη προτάσεις για 4 ή 5 χρόνια).
- 6. Συγκροτείται Επιτροπή Διαλόγου για τις αλλαγές στο Πολιτικό Σύστημα, που επεξεργάζεται και συζητά πλατιά & δημόσια την Πρόταση της Αριστεράς για τα ζητήματα Δημοκρατίας, Αντιπροσώπευσης, Κοινωνικού/Λαϊκού Ελέγχου, Συμμετοχικής/Άμεσης Δημοκρατίας, σχέσεων Κεντρικής Εξουσίας με Κοινωνικές Μορφές Αυτοοργάνωσης κοκ. Τα συμπεράσματα αυτού του Διαλόγου επηρεάζουν και επιδρούν στην λειτουργία των Αιρετών του Μετώπου.

Γ. Συλλογική ηγεσία και συλλογική εκπροσώπηση

Η αρνητική εμπειρία των μελών και των δυνάμεων της ΛΑ.Ε που προέρχονται από τον ΣΥΡΙΖΑ, άλλα και όλων όσων διαπίστωσαν με όρους εξωτερικότητας την εξέλιξη του μέχρι και σήμερα, σε σχέση με την όλο και αυξανόμενη αυτονόμηση της ηγετικής ομάδας και του ίδιου του προέδρου από τα συλλογικά όργανα και αποφάσεις, απέδειξε με όλους τους τρόπους ότι δεν μπορούμε να στηρίξουμε καμία προσπάθεια δημιουρ-

γίας κανενός νέου μονοπρόσωπου οργάνου στην προσπάθεια ανασυγκρότησης της ριζοσπαστικής Αριστεράς.

- 1. Δεν υπάρχει πρόεδρος ή επικεφαλής στη Λαϊκή Ενότητα.** Το Πολιτικό Συμβούλιο εκλέγει τον/την συντονιστή/τρια, που έχει ρόλο συντονισμού των αρμοδιοτήτων του εκτελεστικού ρόλου του οργάνου και την Πολιτική Γραμματεία
- 2. Προκρίνουμε την δημιουργία 5μελούς συλλογικής εκπροσώπησης, που εκφέρει το δημόσιο λόγο του μετώπου ισότιμα & συλλογικά.** Επιδιώκεται να αποτελείται από σφους/σφισσες που αντιπροσωπεύουν όσο αναλογικότερα γίνεται τις κοινωνικές & ηλικιακές κατηγορίες που θέλει να εκπροσωπήσει προνομιακά. Επιδίωξη είναι στην 5άδα της Συλλογικής ηγεσίας να εκφράζεται η ευρύτητα των πολιτικών δυνάμεων που συμμετέχουν στο Μέτωπο, χωρίς όμως οι εσωκομματικές ισορροπίες να επικρατούν της ικανοποίησης των πραγματικών & συλλογικών αναγκών.

Συγκεκριμένα προτείνεται:

- Οι 5 της συλλογικής εκπροσώπησης δεν είναι απαραίτητα στη Πολιτική Γραμματεία, αλλά πρέπει να είναι εκλεγμένα μέλη του ΠΣ.
 - Τουλάχιστον 2 εκ των 5 θα πρέπει να είναι γυναίκες, ώστε να κατοχυρώνεται όσο το δυνατόν πιο ισότιμα η εκπροσώπηση φύλου.
 - Δεν είναι αναγκαίο ο συντονιστής ή γραμματέας του ΠΣ να είναι μέσα στους 5.
 - Δεν μπορούν πάνω από 2 μέλη της συλλογικής εκπροσώπησης να προέρχονται από την ίδια «λίστα» που έχει κατέβει στη Συνδιάσκεψη.
 - Τουλάχιστον 2 μη απασχολούμενοι στον ευρύτερο κομματικό τομέα.
 - Τουλάχιστον 2 ηλικιακά κάτω των 40.
 - Το γραφείο τύπου διασφαλίζει την εκ περιτροπής παρουσία τους στα ΜΜΕ.
 - Ο/η τυπικά επικεφαλής σε κεντρικές εθνικές εκλογικές διαδικασίες προκύπτει μετά από κλήρωση μεταξύ των 5.
- 3.** Η παρουσία των υπόλοιπων στελεχών/μελών του Μετώπου στο χώρο της Δημόσιας Εκπροσώπησης, καθορίζεται από σχετικό Κανονισμό, που προβλέπει την αυστηρή και άμεση αντιμετώπιση φαινομένων προσωπικής προβολής, παραγο-

ντισμού, διαπλοκής κοκ. Την ευθύνη για την εφαρμογή του Κανονισμού φέρουν τα Κεντρικά Όργανα, ενώ την καθημερινή παρακολούθηση αυτών των ζητημάτων έχει το Γραφείο Τύπου που ενημερώνει/ενημερώνεται για τυχόν σχετικά προβλήματα. Σε περίπτωση παραβίασης του κανονισμού, αγνόησης του γραφείου τύπου και αγνόησης συστάσεων, το γραφείο τύπου προβαίνει σε εισήγηση προς τα Κεντρικά Όργανα που αποφασίζουν για τις σχετικές συνέπειες, με βάση τον σχετικό Κανονισμό.

Η όλη λογική στα ζητήματα εκπροσώπησης-ηγείας, πρέπει να έχει στόχο την συρρίκνωση της ανάθεσης και του παραγοντισμού, την ενίσχυση της συλλογικής αντίληψης και της αξιοποίησης όσο δυνατόν ευρύτερων δυνάμεων & προσώπων από το δυναμικό της Αριστεράς.

